

Pärskeitä

1|2013–2014

Katso ressurjen kuulumiset Nottinghamista! s. 27

Henkilögalleria ressuopettajista! s. 18

Turku on valloitettu! s. 26

Pärskeitä

1 | 2013-2014

Sisältö

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Kolumni
- 5 Column in English
- 6 IB Article
- 8 Figuring out the future
- 10 Henkilöhaastattelu
Ville Matvejeff
- 13 Cinema Club
- 14 Henkilöhaastattelu
Sini Uotila
- 17 Runo
- 18 Henkilögalleria
- 20 Opettajaessee
Jukka Hatakka - Fysiikka
- 23 Ressut maailmalla
Matkakertomuksia
- 28 Novelli
- 30 OPKH-esittely
- 33 Hampaankolossa
- 34 Sanottua
- 36 Sarjakuva

Kuinka he kehtaavat?

“Kvanttiluvut? Kas kas, niitähän ei ole vuosikymmeniin kysytty — niitä kukaan opettele. Miksemme kysyisi niitä vaikka nyt?”

YTL-setä

“Eikö tekstistä löydy vastausta kysymykseen? Eihän se haittaa! Kysymys testaakin abiturienttien kykyä integroida ainerajat ylittävää ajattelutapaansa myös kielenkokeisiin ja kaikkea ohjeistusta vastoin käyttää omia tietojaan ja järkeään kypsyiden osoittamiseksi!”

YTL-täti

Maailman pahuudesta voi olla montaa eri mieltä: moni uskoo ongelman piilevän rahassa. Kaikki abit ovat kuitenkin samaa mieltä: kaiken maailman pahuuden ja ikävyyden aiheuttaa ehdottomasti rakastamamme Ylioppilastutkintolautakunta. Valaistuneina ihmisinä abit ymmärtävät, että YTL:n henkilökunta koostuu pelkistä keski- ja eläkeikäisistä misantropisteista, joiden tavoitteena on vain ja ainoastaan tuottaa abiturienttiparoille tuskaa.

Vaikka kaksi edellä olevaa lainausta ovatkin täysin fiktiivisiä, uskon niiden kuitenkin mallintavan sensoreiden ajatusmaailmaa paremmin kuin eetteripyörteet (terveisiä Kauko Niemiseltä) maailmankaikkeutta. YTL:n pahuus on kiistaton fakta, joka ei todisteluja kaipaa. Ei todisteluja, mutta perusteluja kylläkin. Miksi YTL on niin paha? Mitä pienet viattomat abiturientit ovat tehneet sensoreille saadakseen näin pelottavan kirouksen niskoillensa? Miten sensorien pöyristyttävä käytös on edes yhteiskunnallisesti hyväksyttyä?

Kysymykset ovat hyviä. Ongelma on, ettei niihin ole vastausta. YTL:n ehdoton totalitaarinen ylivalta on jatkunut jo vuosikymmeniä, ja sensorien ote on vain kiristynyt. Kokeiden sisällöt muuttuvat yhä vaikeammiksi eivätkä usein enää testaakaan kokelaiden taitoja koko oppiaineessa. Kokelaita stressaa eikä ole kivaa. Ahdistaa.

Vaikka te ykköset ja kakkoset olette niin autuaan tietämättömiä tulevista haasteista, teidänkin aikanne kamppailussa YTL:ää vastaan koittaa. Vaikka teillä onkin aikaa lukea matkakertomuksia sivulta 23–27, muistakaa, että vain joukkona voimme kukistaa YTL:n sorron. Heti rentouduttuanne kylliksi vanhojen ressurujen seurassa (s. 10-12, 14-16) voitte liittyä yhteiseen ylvääseen taistoon kirjoittamalla vähintään yhtä monta laudaturia kuin me abit.

Roman Beletski

Päätoimittaja

Roman Beletski

Toimitussihteeri

Aurora Lipiäinen

AD

Ville Kumpulainen

Toimittajat

Yasaman Ayyoubi
Aleksiina Kallunki
Louisa Kerchner
Laila Ketvel

Suvi Kurki-Suonio

Kaisa Mikkola
Visa Mäkeläinen

Maria Pykälä
Sanna Rantahalvari
Otto Räsänen

Outi Salonen
Benjamin Silvani
Juho Simola

Sofia Simola
Hanna Timisjärvi
Jesse Verkkoperä
Miina Virtanen

Kuvitukset

Anssi Arminen
Jacob Khomyak
Emilia Kumpulainen
Kaisa Mikkola
Visa Mäkeläinen
Outi Salonen
Taru Tissari
Pinja Vuorinen

Taittajat

Pauli Kettunen
Emilia Kumpulainen

Iida Lehto

Vivi Mattsson
Kaisa Mikkola
Jasmin Mylläri
Jonna Rajala
Taru Tissari
Eemu Vento

Ohjaava opettaja

Tiia Tempakka

Julkaisija

Ressun lukio
PL 3809
00099 Helsingin kaupunki

Sähköposti

parskeita@gmail.com

Maapalloistuminen syövyttää Mikkeli Maanviljelijän arvokkaan työn

Globalisoituminen ja sosiaalinen media muuttavat suomen kieltä. Uhkaako tämä suomalaista identiteettiä? HANNA TIMISJÄRVI

Syödessäni eräänä aamuna aamiaiseksi keltaista, käyrän muotoista hedelmää sekoitettuna happamaan maitovalmistukseen ja siemaillessani makeaksi maustettua kuumaa vettä tulin pohtineeksi rakkaan äidinkielemme suomen tulevaisuutta. Maapalloistuminen on lisännyt huomattavasti eri maiden keskinäistä kanssakäymistä, mikä on aiheuttanut sen, että kielet ovat ottaneet yhä enemmän vaikutteita toisistaan. Sanoja lyhennetään laiskasti eikä kaikkia uusia ilmauksia käännetä kunnolla. On mahdollista, että jonain päivänä suomea sellaisena kuin me sen tunnemme, ei enää ole.

Jatkuva läsnä oleva toiminta yhteisöllisessä viestintäverkossa, kuten "naamakirjassa" tai "visertäjässä" saa meidät käyttämään liikaa kansainvälisiä lyhenteitä ja sotkemaan niitä ikiomaan äidinkieleemme kuin makeaa punahedelmäkastiketta lohikeittoon. Lopputulos on kummassakin tapauksessa kuvottava. Johonkin, mitä kellään muulla kuin meillä suomalaisilla ei ole, työnnetään väkisin vieraita ilmauksia, jotka alkavat nauttia ravinnokseen suomen sanaston rippeitä.

Nokia meiltä jo vietiin valtamerentakaiseen ihme-maahan eivätkä kansainvälisen oppilasarviointiohjelman tuloksetkaan ole enää niin laadukkaita kuin vuosituhatien alussa. Mikä siis toimisi kansallisen minäkuvan rakentajamme paremmin kuin ikioma kielemme, jota on erinäisten maailmanlaajuisten vertailujen ja tutkimusten mukaan niin vaikea opiskella, ettei sen leviämisestä ulkomaille suurvaltojen käyttöön ole pelkoa?

Kielenkäyttö on meille jokapäiväinen asia riippumatta siitä, missä olemme tai mitä teemme. Tehkäämme siitä arkisen työkalun sijaan arvo, jota on syytä vaalia ja jonka rappeutumista suojella. Aloitetaan välittömästi ruotsista, venäjästä ja saksasta ryöstettyjen sanojen irrottaminen kauniin suomemme yhteydestä ja pidetään siniristilippumme korkealla myös ulkomailla. Miksi meidän pitäisi yrittää mongertaa viini- tai saapasvaltioiden kieltä nauttiessamme Välimeren lomasta, kun sikäläisetkään eivät hallitse meidän tapaamme ilmaista itseämme? Kun menemme kannustamaan Jalopeuroja jääkiekko-otteluun tai maailmankuulua jäämiestämme kilpa-autoiluradalle, on meidän tehtävä se oma kansallinen itseytemme esiin tuoden, ylpeinä järvistämme, tuntuistamme, yhteisöhuollotamme, koulujärjestelmästämmä ja ennen kaikkea kie-

lestämme.

Meillä on suurten mustasta kullasta saatujen varojen sijaan ylpeydenaiheenamme viisitoista sijamuotoa. Ei siis lähdetä polkupyörällä valtatielle tavoittelemaan jotain saavuttamatonta, vaan ollaan ylpeitä siitä mitä meillä jo on. Ylistetty olkoon Mikkeli Maanviljelijä, joka on luonut meille oman kirjakielen!

**Ei siis lähdetä
polkupyörällä valtatielle
tavoittelemaan jotain
saavuttamatonta**

Haastankin nyt sinut lähtemään mukaan suomen kielen suojelutyöhön ja kokeilemaan puhumista yhden päivän ajan käyttämättä lainkaan muista kielistä lainattuja sanoja. Kun menet linja-autolla kotiin uuvuttavan koulupäivän jälkeen ja istahdat nojatuoliin katselemaan ruudusta liikkuvaa kuvaa tai kuuntelemaan eri taajuuksilla toimivasta laitteesta mukaansa tempaavaa ääni-ilmaisua, huomaat, että suomen säilyttäminen puhtaana on yhtä mahdotonta kuin maanosamme taloudellisen hätätilan ratkaiseminen.

Of Twerking and Headdresses

Opponents of multiculturalism are willing to go to extreme lengths to conserve their exclusionary societies. Maybe it's time we switch off the life support. VISA MÄKELÄINEN

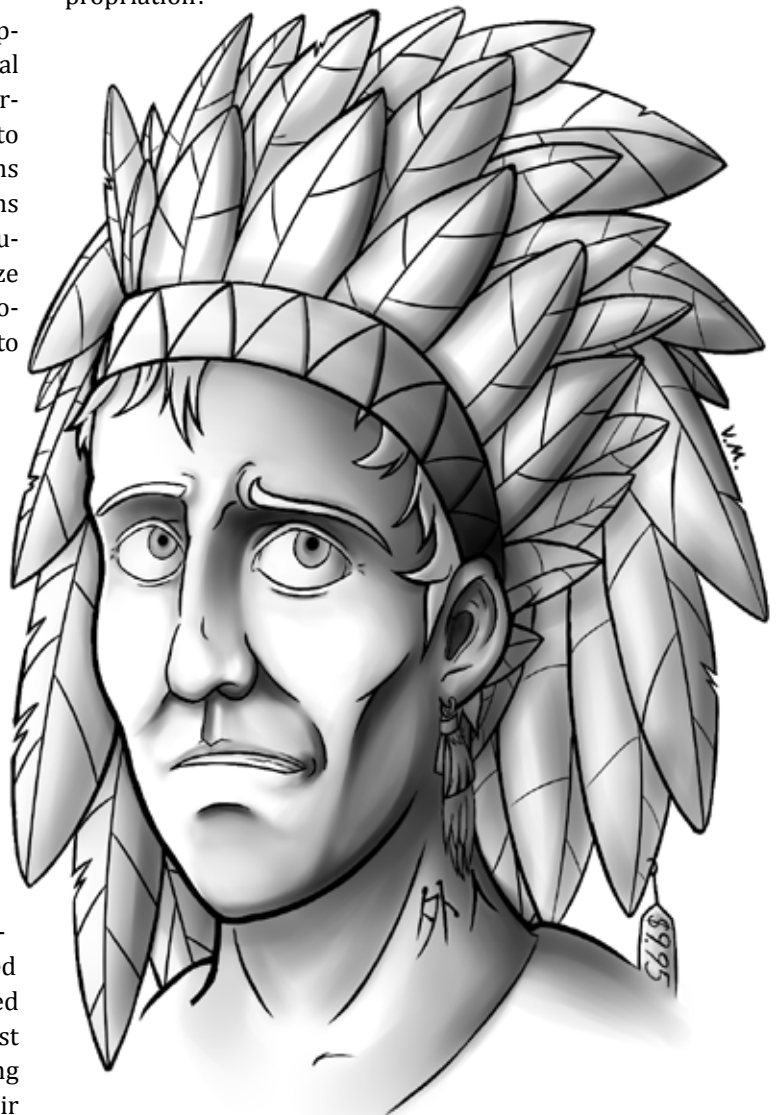
Those of us unfortunate enough not to be residing beneath boulders still remember the comical VMA performance of one recording artist Miley Cyrus, as well as the pre-manufactured scandal which ensued. Now, without dwelling on long-forgotten attention grabs and displays designed to infuriate the average traditionalist, we should all take note of one of the ways in which our generation responded. From deep within the shadowy recesses of societal discourse, came a stance claiming that the performance was racist and appropriative.

To clarify, the negative connotations of cultural appropriation come from the notion that dominant cultural forces attempt to debase or steal elements from small, marginalized cultures. Critics of cultural appropriation tend to focus on the fact that such assimilation deprives the victims of the capacity to which they can determine representations of themselves. It's worth noting that the reason that cultural concepts are appropriated is that they already symbolize the culture at hand. A white person doesn't wear a cartoonishly inaccurate Native American war bonnet in order to establish a new stereotype.

Speaking of war bonnets, there is a unique characteristic inherent to them. The culture from which they originate treats them as ornaments which are to be earned, and not bought by some white guy from a shop. Native American headdresses are thus cited as examples of the negative effects of appropriation; they cheapen the implications of actually earning one. Buying and wearing one is therefore undoubtedly an asshole move, however, cultural appropriation isn't the reason for it. It's not the cultural appropriation, it's the individual's lack of respect for those who legitimately earned the accolade.

The mindset of those against appropriation is hard to pin down, as many of them seem to be under the impression that appropriation is a one-way street from vulnerable minorityville straight into the gaping maw of the majority. These people use it as an excuse to claim ownership to cultural material, not because they contributed to its inception, but because the culture they were assigned allegedly entitles them to it. Frankly, calling someone racist on the basis of appropriation is hypocritical, as the accusing party is the one limiting people to the circumstances of their birth.

In an ever-increasingly globalized world, one is hard-pressed to find anything of significance that doesn't take elements from foreign cultures. It's a tough call to make, as global multiculturalism ultimately necessitates the homogenization of all ways of life, but a desperate conservation effort fueled by selfish entitlement and allegations of racism is arguably even less desirable. It is therefore that I pass the question on to you: Where do we draw the line between what constitutes acceptable and unacceptable cultural appropriation?

"WHAT AN ASSHOLE."

The Ressu-IB Family

A common saying is that the IBs of Ressu are like family. If that's the case, what kind of family are they, and what is their place in the larger Ressu habitat? OTTO RÄSÄNEN

Ressu is at once a small and large school. Ressu the building is small, while Ressu the student body is large, some seven hundred strong. Perhaps the most poignant testament to this dichotomy is the school cafeteria, which is always full of people even before those couple greedy and desperately hungry first year students try and cram in. Even so, finishing lunch won't escape the crowdedness that marks life in Ressu, as it follows to the chock-full hallways. This degree of "physical closeness", as it were, does nonetheless come with a bright side. As isolation is next to impossible, Ressu is a closely-knit community with a great degree of cooperation resulting in events with everything from waffles to Bollywood dancing, with the occasional presidential or municipal debate. The most often quoted (and it is often quoted) expression of the home-like sense of belonging Ressu offers is, of course, "Once a Ressu, always a Ressu."

Set even against this backdrop of communality, the IB students of Ressu distinguish themselves from the rest. Not only is any notion of rivalry or aggressive competition unthinkable, fellow students feel as much like family as they do colleagues. One reason is the minority status of the IB's. Another is of course the IB itself, uniting the students in their simultaneous feelings of anger towards the organization that tortures them and of self-loathing for letting themselves be tortured. The importance of CAS should not be understated either, acting as a powerful motivator for tutoring and joint projects.

If the IBs of Ressu are a family then, what kind of family are they? Surely not a standard sane, boring bourgeoisie family. That kind of life was given up upon entering the IB and embracing the world of whacky hats, last-minute panic, nonsensical acronyms and fits of desperate, demented laughter. No, the IB family draws its examples from the

world of family comedies, of The Simpsons and countless other dysfunctional-yet-hilarious families. Homer Simpson, not Dr. Phil, is where this family turns for advice. It is obvious that family is one of the greatest sources of comedy, and so it is with the Ressu IBs. In fact, this is one of their greatest sources of strength, as they are able to acknowledge the humour inherent in their condition, laughing at themselves and one another as one is free to only in the presence of family. Few are the disappointments which have not been overcome by laughter, especially of a few particularly loudly laughing individuals.

The Ressu IB family is a family of three. Both parents have run off somewhere. Maybe they're off fighting aliens for the survival of the planet, maybe they're working in the sewers, we may never know. What we do know, is that all three members of the family are still very young. The oldest of the family is IB2. She is reaching the end of her adolescence, and already considers herself a fully grown adult. This manifests itself as a feeling of superiority: she never tires of telling her younger siblings that they've yet to encounter the "real world" and its difficulties, where as she, of course, is well versed in its ways. Nonetheless, IB2 works hard and tries to set a good example to the rest of the family. The middle-child, IB1, is the most levelheaded of the family. He is a little younger than his older sister and older than his younger sister, and is so afforded an acute sense of perspective the two lack. While IB2 is largely absorbed in her work and Pre-IB lives in naïve isolation, IB1 is able to navigate both and act as the stabilizing element in a family that is otherwise anything but. Last but certainly not the least comes Pre-IB, the precious favourite of both her brother and sister. Her pretty face is aglow with innocence and happiness, brought about by a sense of childish wonder that has already all but

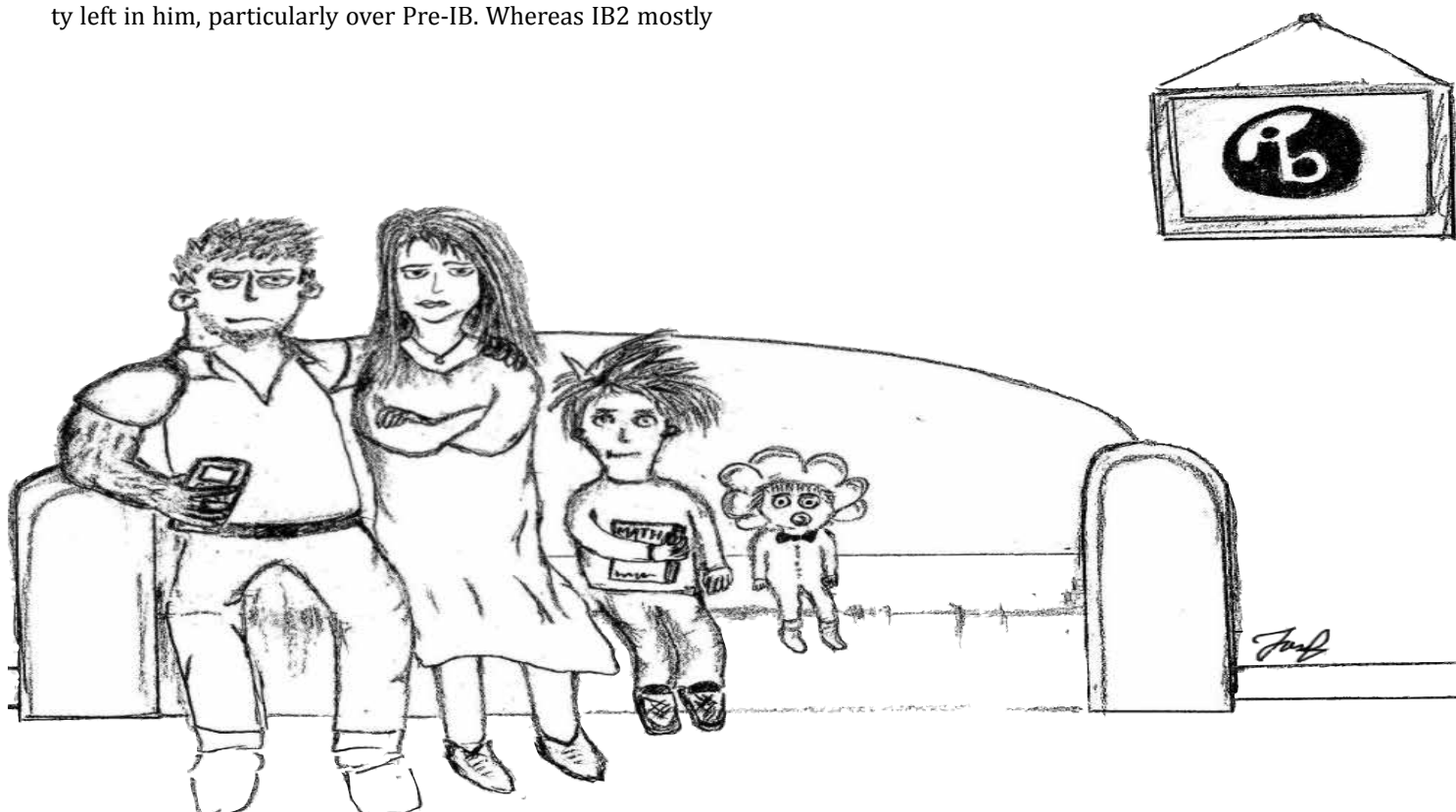
disappeared from the older siblings as they have grown older. Whenever she complains about how hard things are, no matter how easy they are in reality, IB1 and IB2 can't help but feel all the more endeared to her. Little children complaining about little things are just so unbelievably cute. In addition to the three siblings, Ressu acts as home to some of their extended family, most notably the godfathers and godmothers of the teaching staff, as well as the two aunts Tiina Nurmi and Susanna Tamminen, IB and CAS coordinator respectively. The gentle nagging of the former and the motherly care of the latter are key ingredients in the IB mixture, without which the Ressu IB family would be something else entirely.

Every family has some semblance of hierarchy, and while parents are out of the equation, this is still the case for the IB family. With the pecking order being determined by age as always, IB2 stands at the top. While she likes to boast about the arduousness of her tasks and belittle the difficulties of the younger siblings, a lot of the time IB2 uses her seniority for good. She doesn't just offer advice but also concrete help in the form of tutoring and cheap, used schoolbooks. Sure, a greater show of family love would be giving out old books for free, but for IB2 generosity has its limits. Then there are times when instead of offering any form of help, IB2 would rather whine about her privileged little sister and her new-fangled locker, while IB2 hasn't gotten one. Second in command to his big sis is IB1. While he's not as far up the food chain as IB2, there's still a vestige of authority left in him, particularly over Pre-IB. Whereas IB2 mostly

claims to be above the math and physics questions of Pre-IB (while secretly dreading that she has forgotten how to do them), IB1 is always ready to help the youngest of the family. While Pre-IB as the youngest has very little commanding power directly, it is often able to get its will through its charms of adorableness. Of the three siblings, IB2 feels perhaps the loneliest, as a still older fourth sibling in the series has left home only recently. This older, fourth sibling used to go by the same name as IB2 does now, and the two shared a close bond.

It's precisely because of the close bonds between the siblings of the IB family that they sometimes appear detached from the rest of Ressu. A lot of the time they just hang out by themselves, talking and doing IB things. An example of this can be found as close as considering the English language articles released in the various editions of this very publication – IB post-graduation plans, advice for Pre-IBs, IB projects, and ironically, this very article. The very reasons which connect IB students with one another in turn distance them from non-IBs. To be frank, it's not just for these reasons. On their part, the non-IBs of Ressu are also to blame. Particularly confounding is the lack of the student council's communication in English, particularly during the large autumn and spring meetings. In any case, it is only together as not just an IB but a Ressu family that we move forward, to insanity and beyond.

The IB family draws its examples from the world of family comedies

Figuring Out The Future

Knowing where you want to go in life may be the first step to achieving it and realizing your dreams. We asked three IB2 students about their futures. ALEKSIINA KALLUNKI, MARIA PYKÄLÄ, LOUISA KERCHNER

Clairvoyance might be an advantageous ability in making the important career path decisions that high school seniors are faced with. However, often intuitions or those 'gut feelings' may actually come very close to it. Knowing exactly what you wish to achieve seems to be the first stepping stone to realizing dreams, goals and aspirations. Amidst the confusion, indecision and vacillation familiar to many, there are people that know precisely and confidently what they want to study after high school or how they envisage their lives in the next five years. Such people often possess the requisite zeal, diligence and determination to steer their future in the desired direction.

Hawo Ali is exactly one of those people. Her resoluteness and determination are evident in the way she views her future. She is not one to give tentative answers if asked what she sees herself doing in the next few years after the IB. Hawo wishes to pursue a career in medicine and ultimately specialize in the field of psychology. This is one of the most challenging faculties to apply to. However, Hawo is up for the challenge as she possesses the motivation and abilities to compete for such a sought after field of study.

Hawo says it is important for her to be able to combine her two areas of interests - the natural and social sciences. Through specializing in the field of psychology, she feels that she will be able to combine scientific knowledge

with the ability to be a close friend. In this way, her scientific knowledge may be applied both at a clinical and more personal level. Hawo can see herself offering both physical and emotional support and she stresses the importance of a patient being able to cope both physically and mentally. Most importantly, Hawo is willing to put in the work needed to reach her goals to discover new things and apply her knowledge to help others.

Hawo also explains how the respectability and stability of the medical profession is an important factor. However, parents seem to still play a vital role in the choices the average teenager makes. It is not to say that the average teenager always willingly takes the advice of their parents, but often how right they are on these subjects is only a later realization. Additionally, as a 'global person', Hawo sees herself spending time abroad and seeking a 'global job' that would enable her to travel and experience life in different countries and discover different cultures. For her, it is the UK, the US and Asia that are in her horizon.

Politics, history and international relations interest **Elizaveta Moshes** and the latter is what she wants to continue at university level. She wants to work with important global issues and to get a good education which will give her a range of possible jobs to apply for after university.

Studying international relations was, however,

Amidst the confusion, indecision and vacillation familiar to many, there are people that know precisely and confidently what they want to study after high school...

Reetta and Hawo in their elements.

The enthusiastic and determined students.

not her original plan. History has interested Elizaveta from a young age: she enjoys studying relationships between different countries and how they change and evolve, as well as how conflicts are resolved. Naturally, studying history at university seemed to be the path for her. The reason she finds herself veering towards international relations is that she wants to work on current issues instead of studying what has happened in the past. "I want to use my skills for something concrete instead of studying old things and sitting in one place", she says.

Elizaveta is applying to study at a university in the Netherlands that she fell in love with at first sight: "I was totally bought." At the university in question there is a possibility to have an internship at Hague international court. The location is also good as it has been referred to as the "heart of Europe" and is not far from other major countries. Elizaveta encourages people not to hesitate with applying to one's dream university: "If you fall in love with the place, you should really aim to go there."

Reetta Kohonen has found herself multiple career choices from a variety of topics: Linguistics, psychology, and management all interest her. As Reetta lists why she wishes to study these subjects, she mentions her interest and skills in languages: "They are fascinating, especially language development and acquisition." By combining psychology and linguistics she could study the relationship between language acquisition, learning and the cognitive factors behind it. She feels that studying in the IB program has truly helped her and made her interest even stronger.

Reetta's decision to study psychology originates from her will to work closely with other people. However, she feels like it could be "dry" on its own, and by combining it with language she would find the career choices more appropriate for her, such as speech therapy. However, linguistics and psychology are not her

only choices: management is also on the top of her list. For Reetta management is a natural choice. She is not afraid to take the lead, and states that she likes to get things done effectively. "I enjoy public speaking", she says, continuing with stating that she feels her speaking skills are effective.

Even though she loves her hometown Helsinki, Reetta hopes to go abroad to the UK for a while. "It's my kind of place, it fits my personality", she explains. "I want to learn more independence and see new people."

The will to move on to study in a new country seem to connect Hawo, Elizaveta and Reetta. Knowing what to study and in what part of the world might seem overwhelming, but in the past everyone has figured it out at some point. Hold on there, Ressu students graduating next spring. Everything will be fine.

Elizaveta presenting a map

Henkilöhaastattelussa Ville Matvejeff

Pärskeitä haastatteli muusikko Ville Matvejeffiä, joka tunnetaan monipuolisesta osaamisestaan klassisen musiikin saralla. Hänen viimeisimpiä menestysnäytöksiään oli Helsingin juhlaviikoilla esitetty Don Giovanni -ooppera, jossa yhdistyivät musiikki ja elokuva.

SUVI KURKI-SUONIO, JUHO SIMOLA

Kuka olet?

Nimeni on Ville Matvejeff. Olen 27-vuotias kapellimestari, säveltäjä ja pianisti. Työskentelen nyt New Generation Operan taiteellisena johtajana sekä Jyväskylän Sinfonian ylikapellimestarina. Valmistuin Sibelius-Akatemiasta musiikin maisteriksi ja opiskelen lisäksi Aalto-yliopiston Kauppakorkeakoulussa.

Milloin kävit Ressua?

2002-2004.

Mitä muistoja sinulle on jäänyt Ressusta ja sen opettajista?

Päällimmäisenä ovat jääneet mieleen erinomainen opetus ja fantastiset opettajapersoonallisuudet, joiden opetusta ja sutkauksia on hauska muistella. Erityismaininta on annettava äidinkielen lehtori evp Hannu Rajakselle, jonka tarkoista kielioppisäännöistä on edelleen ollut iloa. Harva osaa viitata menneisiin tapahtumiin käsitteellä "viime aikoina" - tämä ja monta muuta niksiä oli kuitenkin omaksuttava heti, mikäli halusi selvittää kunnialla hänen kursseistaan.

Toinen mieleen jäänyt asia on loistavat opiskelutoverit, joiden kanssa oli aina hauskaa ja mielenkiintoista keskustella. On ollut ilo pitää yhteyttä moniin valmistumisen jälkeenkin.

Olitko koulussa tunnollinen kymppinpoika vai paheellinen rappioressu?

Varmaan jonkinlainen välimuoto noista! Koulussa hoidin mielestäni kurssit kiitettävästi ja taisin saada yo-todistukseen keskiarvoksi L:n ja päättötodistukseenkin sain suurin piirtein saman keskiarvon kuin millä tulin Ressuun (n. 9,30). Kuitenkin viimeisinä vuosina olin melko paljon poissa kursseilta aikaa vievien musiikkiopintojeni ja -esiintymisteni takia - opiskelin abivuonna samanaikaisesti myös Sibelius-Akatemian nuorisokoulutuksessa. Onneksi niin opiskelutoverit kuin opettajat ja rehtori Ari Huovinen suhtautuivat tähän myönteisesti. Joukossa oli myös muita maailmankiertäjiä esimerkiksi huippu-urheilun saralta, joten en ollut onneksi ainoa, joka joutui olemaan pois kursseilta.

Onko sinulla ollut muita ammattiunelmia kuin muusikko?

Lapsena haaveilin meri- tai lentokapteenin urasta, ehkä osittain johtuen siitä, että vanhempani työskentelivät Silja Linella ja Finnairilla. Muusikon ammatin ohella olen ollut kiinnostunut erilaisista organisaatioista, rahoitusmekanis-

meista ja taloudesta, enkä pidä mahdottomana, että joskus työskentelisin taide- tai liike-elämän organisaatiossa johtotehtävissä.

Millä tavalla kehittäisit musiikin opetusta Ressussa tai lukioissa yleensä?

Musiikin opetus lukioissa on varmasti paremmalla tasolla kuin peruskouluissa. Toki harmillista on, että sitä on niin vähän. Musiikki on taidemuotona niin monipuolinen ja historian kannalta kiinnostava aine, ettei siitä ehdi saada edes pientä pintahipaisua yhden kurssin aikana. Ressussa oli ilahduttavaa se, että meillä oli aktiivista kuorotoimintaa, bändejä ja taitavia solisteja klassisen ja kevyen musiikin saralla. On annettava arvo sille, että klassisia taiteita pidetään arvossa opettajakunnan ja koulun johdon toimesta - se ei ole joka paikassa itsestäänselvyys. Viime kädessä kaikki on kiinni opiskelijoiden harrastuneisuudesta.

Millainen tulevaisuudenkuva sinulla on?

Tulevaisuus ja elämä on aina ollut yllätyksiä täynnä, joten olen tulevaisuuden suhteen odottavalla ja avoimella miellillä. Jos katsoo tästä päivästä vuoden taaksepäin, en olisi koskaan osannut arvata, että olen vuoden kuluttua juuri tässä pisteessä. Tästä syystä olen ajatellut, ettei kannata ikinä lukita tulevaisuudensuunnitelmiaan liian tarkkaan, sillä ne parhaat jutut voivat tulla yllättäen nurkan takaa, kun niitä vähiten osaa odottaa.

Miten päädyit valitsemaan muusikon uran?

Musiikki vei yksinkertaisesti mennessään, kun siihen alkoi uppoutua teini-ikäisenä. Fantastisten, lahjakkaiden kollegoiden kanssa työskentely ja maailman näkeminen jo nuorena eri esiintymisten yhteydessä varmasti vaikuttivat asiaan myös.

Kuinka paljon tekemistä työssäsi on?

Tämä työ ei tunne työaikoja - musiikin tekeminen on tietyllä tavalla yhdistettyä taiteilijan ja yrittäjän työtä. Työajat voivat olla siis mitä tahansa. Pahimpina viikkoina, kuten viime elokuussa, lähdin kotoa klo 8 ja palasin kotiin klo 23 tai myöhemmin - melko lailla samanpituista päivää kuin vaikkapa konsulttitoimistossa tai investointipankissa. Kapellimestarin työssä on paljon sellaista, mikä ei näy yleisölle: suunnittelu ja partituurien opiskelu vie valtavan paljon aikaa ja luonnistuu parhaiten kotona rauhallisesti työpöydän ääressä.

Millaista kappaletta on hauskinta johtaa/harjoittaa?

Sellaista, jossa on mahdollisimman suuri koneisto ja paljon liikkuvia osia - ja ennen kaikkea valtava draivi musiikissa! Ooppera tai suuret oratoriotekokset jättiorkestereineen ja -kuoroineen ovat tässä mielessä hauskimpia.

Missä kaikkialla olet Suomessa johtanut?

Helsingissä mm. Helsingin kaupunginorkesteria, Kansallis-oopperan orkesteria, Tapiola Sinfonietta, Suomalaista barokkiorkesteria ja Avanti!a. Muualla olen vieraillut Turussa, Joensuussa ja Jyväskylässä, jossa aloitan Jyväskylä Sinfonian ylikapellimestarina tammikuussa 2014.

Missäpäin ulkomailla olet johtanut?

Olin kauden 2012-2013 kiinnityksellä Malmön oopperassa kapellimestarina, joten siellä johdin varsin paljon. Muita johtamistehtäviä on ollut viime vuosina Pohjoismaissa, ja tulevilla kausilla enenevässä määrin myös muualla Keski-Euroopassa. Olen lisäksi esiintynyt viime vuosina varsin aktiivisesti pianistina Karita Mattilan kanssa eri puolilla maailmaa, mm. Hong Kongissa, Lontoossa, Pariisissa ja Zürichissä.

Millainen projekti Don Giovanni oli ja miten se erosi edellisistä keikoista?

Don Giovanni oli projekti, jollaista en ole koskaan aikaisemmin tehnyt tai edes nähnyt, joten varsinaista vertailukohtaa ei oikein ole. Kaiken kaikkiaan oli fantastisen kiehtovaa olla luomassa uudenlaisia tapoja tehdä oopperaa. Meillä oli myös huikean hieno tiimi, jonka kanssa oli ilo tehdä töitä. Ikimuistoinen kokemus, jollaista tuleamme toivon mukaan näkemään lisää New Generation Operan tulevien produktioiden yhteydessä.

Kuvat: Tuukka Järventausta

Stalker — Uskosta

Tuntemattomaan voi suhtautua eri tavoin. Tämän osoittaa *Strugaskien* sekä *Tarkovskin Stalker*. Toinen on keskinkertainen sci-fi-romaani, jossa maailma on kovin realistinen, tylsä. Tarkovskin *Stalker* taas on neuvostoelokuvan klassikko, jotain taide- ja tiede-elokuvan väliltä. Siinä ihminen, maailma ja muut suuret aiheet ovat hiukan monimutkaisempia BENJAMIN SILVANI

Neuvostoelokuva on genrenä menneen ajan kuriositeetti. Pienet budjetit, sensuuri sekä selvä poliittinen näkökulma taiteeseen voidaan nähdä todella epäideaalina. Suurimmat ja muistetuimmat neuvostofilmit myötäilevät tätä linjaa - *Tule ja näe* (*Idi i smotri*) on haudanvakava, naturalistinen kuvaus lapsesta joka värvätään partisaaniksi. *Panssarilaiva Potemkin* on tarina jossa kyseisellä laivalla tapahtuva kapina johtaa siviilien verilöylyyn Tsaarin armeijan käsissä, *Sota ja Rauha* kuvaa Napoleonin huviretkeä Moskovaan. Näistä rajoitteista huolimatta, samat ihmiset pystyivät luomaan myös merkityksellistä taide-elokuvaa. *Stalker* on tästä yksi mielenkiintoisimmista esimerkeistä.

Stalker kertoo matkasta, jonka kolme matkustajaa (*Stalker*, *Kirjailija*, *Professori*) tekevät vyöhykkeelle. Mikä vyöhyke on ei ole selvää - se näyttää rapistuneelta neuvostotaajamalta, *Stalkerin* mukaan muuttuu siellä matkustavien ihmisten mukaan. Kolme hahmoa edustavat omia näkökantojaan vyöhykkeen luonteesta: *Stalkkerille* kyse on henkisestä maailmasta, *Kirjailija* näkee taiteen tapana selittää sen ja *Professori* yrittää "tehdä ihmeistä algebraa". Vastakkainasettelu ei ole kaikista hellintä, mutta toimii, sillä katsoja voi itse kerrankin valita puolensa värikkäissä argumenteissa, joita hahmot puivat matkatessaan syvemmälle vyöhykkeellä.

Stalker ei ole tylsä taide-elokuva joka vaatii elokuvataiteen maisteria kertomaan mitä juuri tapahtui. Voihan näin tehdä, mutta elokuva suorastaan vaatii katsojaa vetämään omat johtopäätöksensä. Itse näen uskon keskeisenä teemana - usko *Stalkkeriin* vie miehet vyöhykkeelle, usko yliluonnolliseen vyöhykkeen sydämeen, usko totuuteen ihmismielen perukoille. Eikä se riitä - nihilismi sekä rationalismi ovat tuhonneet *Kirjailijan* sekä *Professorin* kyvyn uskoa humanismiin. Vääräksi profeetaksi elokuvassa maalattu *Stalker* järkyttyy. Kuumehoureissa hän paljastaa vaimolleen pelkäävänsä heitä.

Filmi tuntuu taiteelta, ei kaupalliselta tuotteelta tälläisen lähestymisen vuoksi. Nykyajan montaasielokuvilla, on samantapainen tarinankuljetus - avainkohtauksien päälle liimataan mielenkiintoisia kuvia sekä monologeja. Tästä voi valittaa - kriittisempi katsoja voi pitää elokuvaa hitaana, toistavana sekä mahtailevana - dialogi kuulostaa enemmän huonolta runoudelta kontekstin ulkopuolella ja niin. Itse en millään haluaisi lähteä leikellä valmista tuotosta.

Stalker on filmi, joka kuuluu yleissivistykseen. Onhan se taiteellinen ja vaikea. Se on myös harvinaisen kaunis, älykäs sekä koskettava filmiksi. Ruudulla on oikeita hahmoja, joilla on oikeita ongelmia. Sci-fiä ei ole - älkää peljätkö. Vyöhyke on psykologinen, ei rationaalinen. Kaikki neljä näyttelijää ovat hyviä - *Kirjailija* on erinomainen kuvatesaasaa *Dostojevskimäistä*, riivattua ihmistä jolle totuus ei kelpaa.

Henkilöhaastattelussa Siri Uotila

Ressu on ollut koti monenlaiselle vaikuttajalle. Lukiovuosiensa jälkeen oppilaat ovat siirtyneet laajalle spektrille aloja, politiikasta luonnontieteisiin. Ressuja kuitenkin yhdistävät kunnianhimo ja päättäväisyys. Eräs ressu päätti lähteä lukion jälkeen Yhdysvaltoihin Harvardin yliopistoon opiskelemaan. PILVI PAAKKARINEN

Siri Uotila saapui Ressun lukion IB-linjalle vuonna 2003. "Tutustuin nopeasti luokkalaisiini, sillä meitä aloitti IB:llä vain 25 oppilasta, joista tunsin ennestään kolme. Ryhmän-ohjaaja selitti asiat selkeästi ja lukion aloittamisesta tehtiin mahdollisimman helppoa. Rakastin joka sekuntia ajastani Ressussa, sillä porukka oli mahtavaa ja opettajat loistavia."

Ressulle ominainen kunnianhimo oli nähtävissä jo lukioaikana, sillä Siri kirjoitti IB-loppukokeissaan englannin, historian ja ranskan lisäksi pitkän oppimäärän sekä matematiikasta, kemiasta että fyysikasta, unohtamatta kansallissella puolella suorittamaansa ruotsia. "En kokenut mitään paineita kokeista, ja kaikki tavoitteeni ja odotukseni olivat itse asettamiani. Abisyksy oli IB:llä mielestäni raskaampi kuin kevät, mutta oma porukkamme auttoi jaksamaan vielä penkkaripäivän jälkeenkin."

Siri on ollut hyvin päättäväinen tulevaisuutensa suhteen. "Ajatus Harvardiin hakemisesta tuli jo ennen Ressuun saapumista. Tiesin jo pitkään, että haluan Amerikkaan opiskelemaan, mutta aloin tehdä tutkimusta yhdysvaltalaisen yliopistojen hakuvaatimuksista vasta lukion tokalla." Yhdysvalloissa yliopistojen hakuprosessi alkaa jo viimeisen lukiovuoden syksyllä, kun oppilaat voivat hakea yhteen kouluun ennakkoon, niin sanotussa "early application" -haussa. Siri haki ensisijaisena valintanaan Harvardiin ja myöhemmin kuuteen muuhun kouluun.

"Yhdysvaltalaisen yliopistojen hakuprosessi on paljon laajamittaisempi verrattuna suomalaiseen. Opiskelijan täytyy suorittaa SAT-kokeet, hankkia suositukset ja kirjoittaa henkilökohtainen essee – komponentteja on paljon enemmän kuin suomalaisissa hauissa ja oma-aloitteisuutta tarvitaan. En kuitenkaan kokenut prosessia ylivoimaiseksi, koska olin päättänyt hakea ja tilanteen vaatiessa you just do it!" Siri toteaa. Ressussa opiskelu on muihin Suomen lukioihin verrattuna itsenäistä ja oppilaaseen luotetaan paljon. Tällainen ympäristö on mitä parhain vahvistamaan uusille teille pyrkimiseen vaadittavaa oma-aloitteisuutta ja omaehtoisuutta ja Sirikin sanoo Ressu-aikansa valmistaneen häntä yliopistohakua varten.

"Tulosten julkaisupäivänä heräsin kello kuusi, sillä tiesin vastauksen saapuvan. Luin sähköpostia ihan sumussa ja muistan pitkään etsineeni sivulta sanaa kyllä tai ei. Olin

Ressut ry on Ressun oma perinneyhdistys, joka pyrkii ylläpitämään nykyisten ja jo valmistuneiden ressujen suhteita maassa kuin maassa. Voit liittyä jäseneksi ja tutustua uudistettuun Ressut ry:hyn osoitteessa www.ressut.net

totta kai erittäin innoissani kuullessani, että pääsen Harvardiin opiskelemaan, mutta odotin silti muiden koulujen vastaukset ennen kuin otin paikan vastaan. Tosiasiassa olin jo päättänyt valita Harvardin.”

Ulkomaille muuttaminen on aina suuri muutos, mutta Siri lähti abivuotensa jälkeen hyvinkin kauas tietäen, ettei välttämättä enää palaa. ”En ollut peloissani tai huolissani, koska olin niin innoissani edessäni olevista mahdollisuuksista ja luotin siihen, että ystävyysuhteeni ovat tarpeeksi vahvoja kestämaan eron.”

Harvard, yksi maailman tunnetuimmista ja arvostetuimmista yliopistoista, on opiskeluympäristönä ainutkertainen ja sieltä on kotoisin moni maailmankuulu vaikuttaja. ”Opiskelu Harvardissa ylitti kaikki odotukseni, enkä edes tiedä miten muotoilla kokemukseni sanoiksi. Mahdollisuuksien määrä koulussa on loputon” Siri sanoo ja jatkaa kertomaan fuksivuotensa atomifysiikan kurssista, jota oli opettamassa Manhattan-projektissa atomipommia kehittämässä ollut Nobel-voittaja.

Koulu avasi Sirille paljon ainutkertaisia mahdollisuuksia ja hän pyrki ottamaan kaiken irti ajastaan. Kesät kuluivat töissä Ranskassa ja Argentiinassa, ja aikaa riitti myös toimia Obaman vaalikampanjoijana ja Washingtonissa senaattorin avustajana. Valmistuttuaan Harvardista vuonna 2010 Siri otti vastaan paikan maailmanlaajuisesta PA Consultingista, jossa hän pääsi toimimaan lääketieteen parissa konsulttina.

Nyt, kolme vuotta myöhemmin Siri suuntaa takaisin Harvardiin. ”Vaikka Yhdysvalloissa on yleistä suorittaa vain kandidaatin opinnot, haluan jatkaa kouluttautumista. Viimeisen kolmen vuoden aikana minulle on selkiytynyt, että kiinnostuksen kohteitani ovat politiikka, terveydenhoito ja naisten aseman parantaminen, ja haluan nyt opiskella lisää ja erikoistua aiheisiin. Minulle elämä jenneissä on sopinut kuin nappi silmään ja tunnen olevani kotona täällä. En tiedä mitä tulevaisuus tuo tullessaan, mutta olen varma, että jos pitää mielensä avoimena ja valmiina uusiin haasteisiin, elämä tuo mahdollisuudet mukanaan ja kaikki järjestyy.”

Lopulta laulava lintu löysi latvansa

Pikku parvihi pientareel' punatulkkujen,
oma onnellinen organisaatio onnettomien:
kukaan kehdannu' kertaakaa' keveäst' keikahtaa,
sisäist' sielun suklaata sukulaisilleen sulattaa –
varttumattomia varpusia... varhaista valittaa.

Kuitenkin kerrahan kompuroida kaupungin kovalle kadulle,
lainehdittava lojaalisti omalle lakiladulle;
uskomaan uteliaasti unenlaisiin utopioihin,
osallistumahaan Olli-onnenonkijoihin
tai tulla tuomituksi takaturkutavernoihin.

Maailmassa massiivisessa mahdollisuuksien
pyöri päättömäst' parven pieni pääskynen:
omaa onnelaa 'outunut omistaa,
kotia kuusen korkeuksissa koristaa,
vaan alkoi aamuaurinkoho ahdistaa.

Kuitenkin kapusi kottarainen kontiltansa korkealle:
rohkeni reviiriään riemuisast' laulamaan rakkahille:
pystytti pienen pesän paperista puuhun pieneen –
syntyi sirkutus suloiné', sanoma sielusta sieneen –
verine' vaski, vetopasuuna, virtuo'i vuode' vuorokausineen.
JESSE VERKKOPERÄ

Rosoiset ressumaikat: humoristinen henkilögalleria Ressun opettajista, osa I

Juttusarjan tarkoituksena on tutustuttaa ressukat, etenkin ykköset, rakkaisiin opettajiimme ja kertoa heistä parhaat juorut. Lisäksi neuvomme, mikä tunteilla saa pysymään hereillä.
MIINA VIRTANEN, SANNA RANTAHALVARI

JAJÄ eli Jarkko Jänis, matematiikka ja fysiikka

Sympaattinen ja suloinen Jänis viihdyttää oppilaita turisemalla lemmikkikissoistaan ja -kanoistaan. Mika Spåran suureksi harmiksi hän osaa jakaa nollalla. Jajän tunteilla on ajateltava älykkäästi.

Näin pysyt hereillä: Seuraamalla Jajän käsien mielenkiintoisia liikeratoja. Ovatkohan ne saaneet innoitusta basson soittamisesta?

PIMY eli Pirjo Myllykallio, musiikki

Pimy on topakka ja kantavaääninen opettaja, joka tietää miten pitää langat käsissään – mutta piuhojen kanssa onkin sitten vaikeampaa. Varo soittamasta rumpuja liian kovaa! Pimyn ääniklinikka on kuuleman mukaan lukion toiseksi pelottavin asia ylioppilaskirjoitusten jälkeen.

Näin pysyt hereillä: Tunnilla saa juujuujuujuutella ja moimoimoimoimoidella sydämensä kyllyydestä. Siinä metelissä ei hevin nukahda.

JASI eli Jaakko Silván, historia ja yhteiskuntaoppi

Jasin tunnit eivät ole kaikista herkkänahkaisimmille, sillä hän kertoo historian likaisimmat tarinat ja juorut. Jasi on avoin kiinnostuksensa puutteesta ja häntä voisi kuvaila opettajakunnan oppositiojohtajaksi. Jasi tunnetaan eepisistä lakitiedon kokeistaan ja siitä, että jos hän jonakin päivänä katoaa, SUPO on vienyt hänet.

Näin pysyt hereillä: Voit nukkua kotona – ei Jasia kiinnosta.

MAMO eli Maaria Morén, ruotsi

Höpsöksi ja energiseksi kuvailtu Mamo on muotivaatteineen kuin Stockmannin katalogista. Hänen tunteillaan saa jatkuvasti tutustua ruotsin kielen moniin poikkeuksiin sekä tulevien kurssien asioihin: ”Tää tulee vasta vitoskurssilla, mutta katotaan se silti.”

Näin pysyt hereillä: Kuuntelemalla, muistuttaako Mamo ääneltään Päivi Räsästä. Näin on nimittäin joku väittänyt.

LEMÄ eli Leena Mäkelä, biologia, maantiede ja terveystieto

Lemää voisi kuvailla Resson Greenpeace-lähettilääksi ja ketututyöksi. Tunteilla kuunnellaan Lemän papatusta, katsellaan kuvarikkaita dioja ja saadaan kilokaupalla pikkuruisia paperilappuja. Valitse bilsan kakkoskurssi joulunaikaan, niin pipareiden saanti on taattu.

Näin pysyt hereillä: Lemä itse neuvoo puristamaan käsiä nyrkkiin ja kynsiä vasten peukaloita. Toimivuutta ei tosin ole vielä testattu.

JOJÄ eli Johanna Jämsä, uskonto ja psykologia

Muodikas Jojä rakastaa ajatuskarttoja ja näytelmiä – varaudu siis pistämään itsesi peliin. Jojä on toisaalta äidillinen ja huolehtivainen, toisaalta jämäkkä, eikä siedä kyseenalaistamista, varsinkaan psykologian asemasta tieteenä.

Näin pysyt hereillä: Seuraamalla, pysyykö Jojä pystyssä kengillään (tai nauttimalla Juissia ja Marie-keksejä, toim. huom.).

SAPU eli Sami Puumalainen, fysiikka ja matematiikka

Aina pikee- tai kauluspaitaan sonnustautunut Puuma on aggressiivinen taululiidun käyttäjä: erityisesti lambdat ovat hänen ystäviään. Toisaalta Puuman tyynen asiallinen käytös ja monotoninen ääni saavat oppilaan miettimään, keskeyttäisikö tuntia edes hunnien hyökkäys.

Näin pysyt hereillä: Seuraamalla, vahingoittuuko liitutaulu Sapun käsittelyssä.

Kiitokset: 13C, Eveliina Tiainen, Niilo Laiho, Cecilia Cabell

Opettajaessee

Tavallisesti opettajat arvioivat opiskelijoiden kirjoittamat essee, mutta nyt on vuoronvaihdon aika. Tällä palstalla julkaistaan Ressun opettajan omasta oppiaineesta kirjoittama essee. Tämänkertaisen esseen on kirjoittanut Jukka Hatakka oppiaineestaan Fysiikasta.

Massaspektrometrin ja sen komponenttien toiminta.

Massaspektrometri on tutkimusväline, jolla erotetaan alkuaineen eri isotooppeja toisistaan. Sitä käytetään muun muassa jonkin näytteen tietyn alkuaineen isotooppijakauman selvittämiseen. Massaspektrometrin pääosat ovat ionilähde ①, kiihdyttävä sähkökenttä ②, nopeudenvälitsin ③ ja analysointimagneettikenttä ④ [kuva 1]. Näytteen atomit on aluksi ionisoitava, koska vain varauksellisia hiukkasia voidaan kiihdyttää sähkökentän avulla ja ohjata magneettikentän avulla.

Atomeja voidaan ionisoida törmäyttämällä näytteen atomeihin kiihdytettyjä elektroneja. Atomeja voidaan ionisoida myös lämmittämällä näyte korkeaan lämpötilaan, jolloin atomin ulkoelektronit saavat riittävästi energiaa atomista irtautumiseen. Ilmiötä kutsutaan termoemissioksi. Näytteen atomeja voidaan ionisoida myös lyhytaaltoisella säteilyllä (UV- tai pehmeä röntgensäteily), jolloin kyseessä on valosähköinen ilmiö.

Kiihdyttävässä sähkökentässä [kuva 2] varaukselliset hiukkaset saavat energiaa sähköisen voiman tekemän työn verran. Jos kiihdyttävän sähkökentän jännite on U , hiukkasen, jonka varaus on Q , saa kiihdytyksessä energian

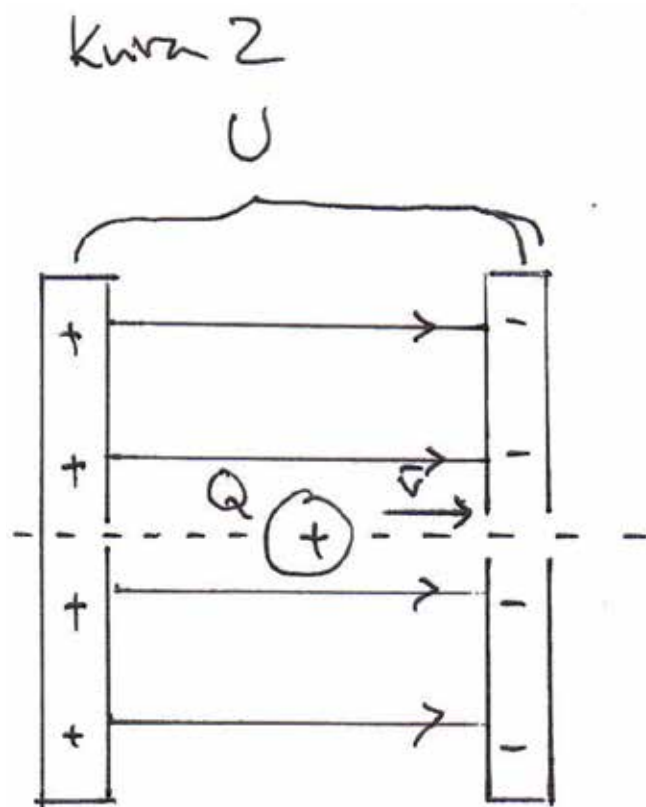
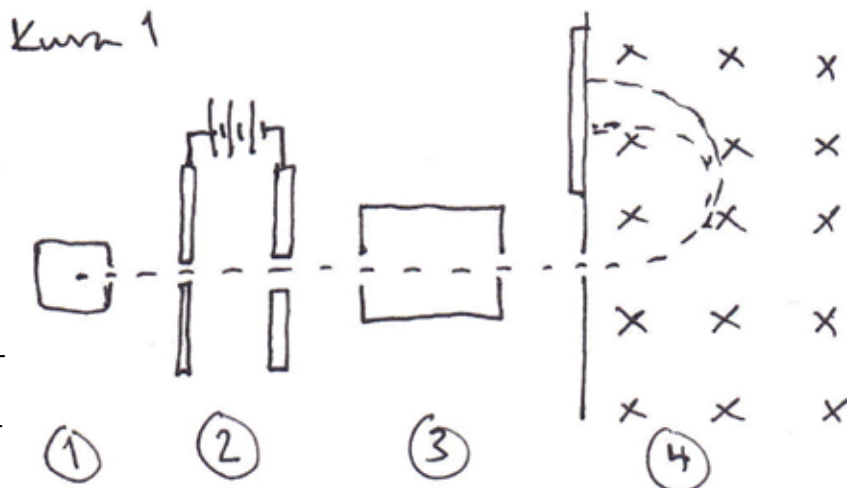
$$\Delta E = W = QU$$

Työperiaatteen mukaan hiukkasten liike-energia kasvaa siihen tehdyn työn verran, eli

$$\Delta E_k = W \Leftrightarrow E_{k,loppu} - E_{k,alku} = QU$$

Koska hiukkaset ovat aluksi levossa eli $E_{k,alku} = 0$

niin saadaan yhtälö $\frac{1}{2}mv^2 = QU$

Siten hiukkaset, joiden massa on m , saavat kiihdytyksessä nopeuden:

$$v = \sqrt{\frac{2QU}{m}} \quad \text{Schusterin kaava}$$

Nopeudenvalitsemisessa [kuva 3] on toisiaan vastaan kohdistuvat sähkökenttä ja magneettikenttä, jotka molemmat ovat kohtisuorassa myös hiukkasuihkun liikesuuntaavastaan.

Kun hiukkaset saapuvat nopeudenvalitsimeen, niihin kohdistuu kaksi vastakkaissuuntaista voimaa, sähköinen voima F_E ja magneettinen voima F_B . Sähköisen voiman suuruus on

$$F_E = QE$$

ja magneettisen voiman suuruus on $F_B = QvB$

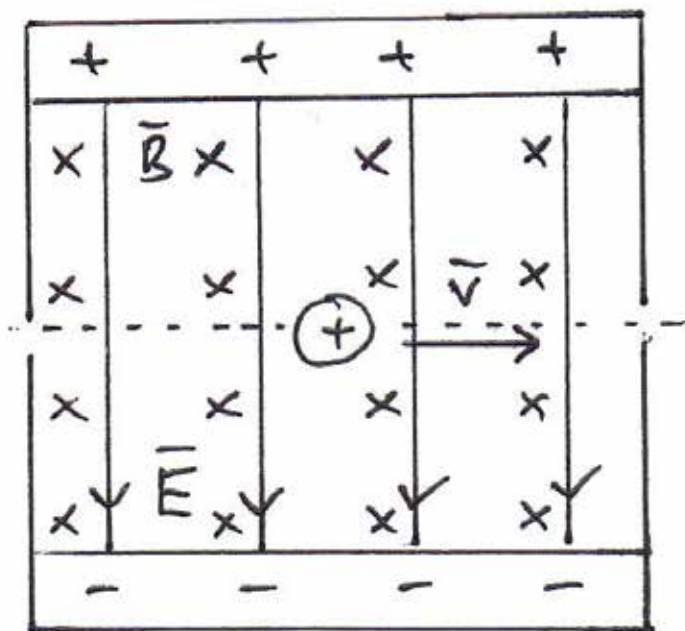
Hiukkaset kulkevat nopeudenvalitsimen läpi suoraan silloin, kun nämä voimat ovat yhtä suuret. [kuva 4]

Nopeudenvalitsimen jälkeen kaikkein sen läpi päässeiden hiukkasten nopeus on

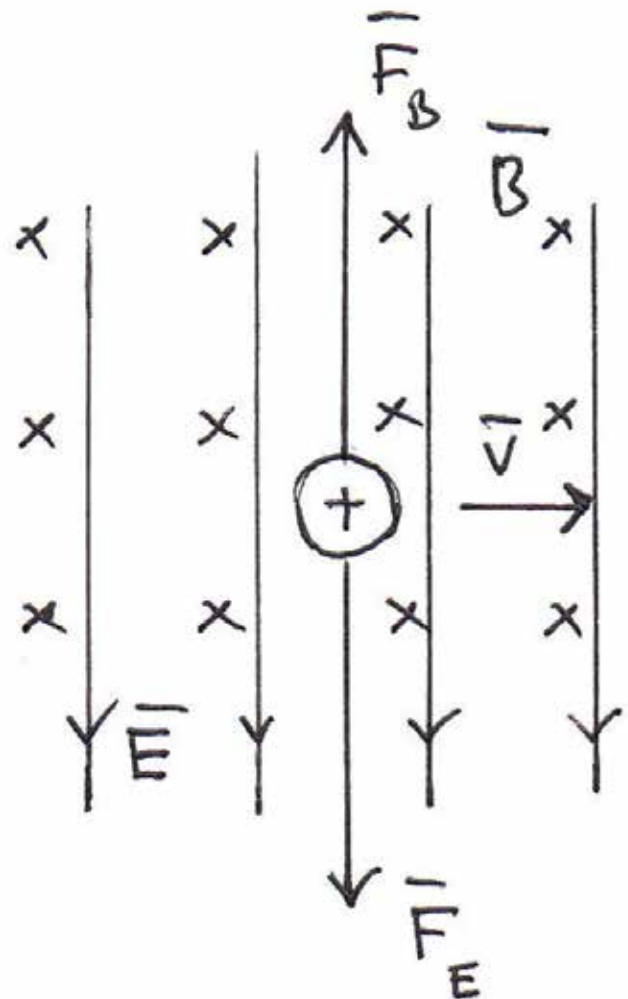
$$QvB = QE \Rightarrow v = \frac{E}{B}$$

Tästä yhtälöstä nähdään, että nopeus ei riipu hiukkasten varauksesta vaan ainoastaan sähkökentän voimakkuudesta E ja magneettikentän magneettivuon tiheydestä B . Hiukkaset, joiden nopeus on suurempi tai pienempi kuin tämä nopeus, ajautuvat nopeudenvalitsimen seiniin, eivätkä pääse sen läpi.

Kuva 3

Kuva 4

Nopeudenvalitsimen läpäisseet hiukkaset saapuvat analysointimagneettikenttään, joka on kohtisuorassa hiukkasten liikesuuntaan vastaan. Hiukkasiin kohdistuu silloin liikesuuntaa ja magneettikenttää vastaan kohtisuora magneettinen voima,

$$F_B = QvB_A$$

jossa B_A on analysointimagneettikentän magneettivuon tiheys. [kuva 5]

Analysointimagneettikentässä hiukkaseen kohdistuva voima on kohtisuorassa hiukkasen nopeutta vastaan, joten se muuttaa hiukkasen liikesuuntaa, mutta ei hiukkasen vauhtia. Siten hiukkanen joutuu tasaiseen ympyräliikkeeseen. Hiukkasten liikeyhtälö on Newtonin II lain mukaan tällöin

$$ma_n = QvB_A$$

$$m \frac{v^2}{r} = QvB_A$$

Kun hiukkasten nopeus ja varaus tunnetaan, niin yhtälöstä voidaan ratkaista hiukkasten ympyräradan säde

$$r = \frac{mv}{QB_A}$$

Nopeudenvalitsimen yhtälön perusteella tiedetään, että hiukkasten nopeus on

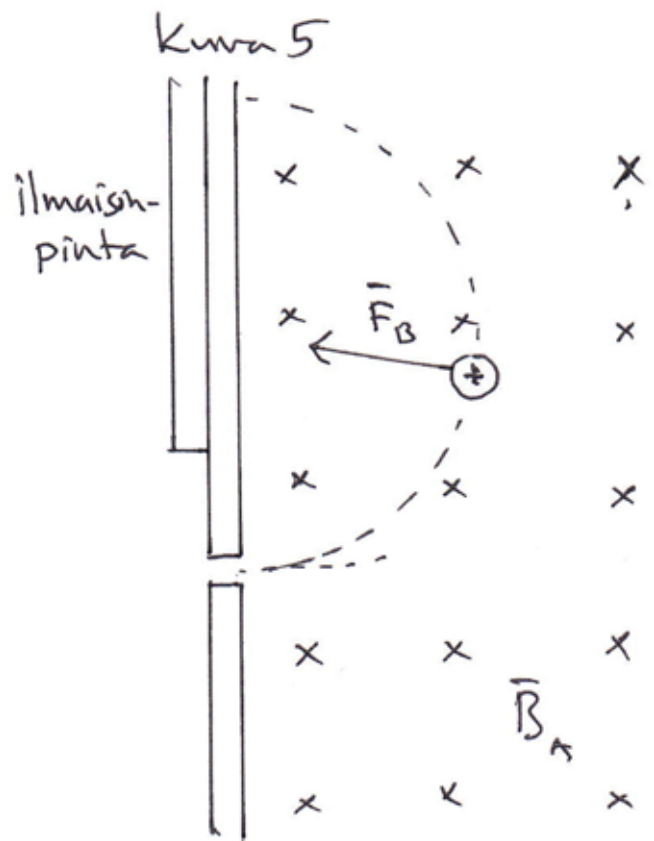
$$v = E/B$$

Siten radan säteelle saadaan yhtälö

$$r = \frac{mE}{QBB_A}$$

Koska sähkökentän voimakkuus ja magneettikenttien magneettivuon tiheydet ovat vakioita, hiukkasten radan säde riippuu vain niiden massan ja varauksen suhteesta.

Kun hiukkaset ovat kiertäneet analysointimagneettikentässä puoliympyrän, ne osuvat kammion seinään, jossa on ilmaispinta. Ilmaispintana oli aiemmin filmi, mutta nykyisin käytetään sähköisiä ilmaisimia, joissa pintaan osuneet ionit synnyttävät signaalin. Koska hiukkaset kiertävä saadun lausekkeen perusteella sitä suurempisäteistä rataa, mitä suurempi niiden massa on, voidaan ilmaispinnan eri kohtiin osuneiden hiukkasten määrän perusteella suoraan päätellä näytteessä olevien alkuaineen erimassaisten atomien eli eri isotooppien suhteellinen jakauma.

Edellisen esseen arviointi:

Viime lehdessä (4/2012-2013) uskonnon ja psykologian opettaja Sanna Suomalainen vastasi syksyn 2012 psykologian ylioppilaskokeen 6. tehtävään. Tehtävässä pyydettiin erottelemaan viisaus ja tiedollinen asiantuntijuus toisistaan psykologisen tietämyksen avulla.

Vastauksessa on selitetty ja eritelty asiantuntijuus ja viisaus toisistaan perusteellisesti ja kattavasti. Näiden kahden erot ja yhtäläisyydet on ymmärretty ja niihin on paneuduttu syvällisesti ja laajasti käsitteitä sujuvasti hyödyntäen. Kysymystä on pohdittu kiitettävästi useasta eri näkökulmasta ja erilaisten teorioiden avulla.

6/6

AURORA LIPIÄINEN

Pyydämme lukijoita ottamaan opettajan roolin ja lähettämään arvionsa esseestä, asteikolla 1-6, perusteluineen Pärskeitä-lehden sähköpostiin parskeita@gmail.com 12.12.2013 mennessä. Toimitus valitsee vastauksista parhaiten argumentoidun, ja palkinnoksi annetaan kaksi elokuvalippua. Pisteiden keskiarvo ja perusteluista parhaat julkaistaan seuraavassa lehdessä, jossa myös Pärskeiden toimitus julkaisee pisteytyksen perusteluineen.

China, the land of a billion people

A group of students from Ressu visited Remnin University of China last semester. During their week in Beijing they got to know its sights and Chinese P.E. lesson.

The project was based on the maintenance of Ressu's and the High School affiliated to Renmin University of China's diplomatic relationships. The project was fulfilled in a form of an exchange. That means that ten Chinese students visited Helsinki, and thereby our families, last August. Thus was this trip our return call and it lasted for seven lousy days. No, just kidding, they were absolutely magnanimous. As a part of our responsibility, we were to visit some classes and as a huge surprise for all of us, the classes we attended were all in the IB school or the A-levels school. For the dumb ones, that means that all of our classes were in English. By far the most superior class we attended was P.E. In this exhilarating, yet almost-impossible-to-survive, lesson, we played nursery school games, such as games in a circle and running. In addition we did some kung fu, but as we were most overpowering compared to the natives, it was hardly a challenge at all — I swear, my legs still hurt!

Furthermore, the two hours we spent in school, we tried to dash through Beijing in our spare time. Here is where we went: The Great Wall of China, the Summer Palace,

the Tomb of Zhu Di, some restaurants with spinning glass tables, the Tiananmen Square, the Forbidden City, the Olympic Park with the big nest, Charlie Brown Café, Renmin High School, Renmin High School museum, Renmin University, Renmin University museum, 8Gate, Pearl market, Jade market, bargain market and a vast range of other places we cannot remember the names of by some personal reasons. Spare time was generally the thing we had the most during our trip. Even though we had free time, our beloved hosts did not. Instead of obambulating around the city, they preferred the 90-90-degree-sitting-position in front of their desks in either their own studies or the school's study halls.

Food, all we needed during the trip. Food, all we wanted during the trip. Food, the only thing that gave us our satisfaction during the trip. Everyone loves food, is it not as such? Millions of merry-go-round tables filled the country and in every little itty-bitty restaurant you could find a place to sit around a table as mentioned before. Yup, and you could also find a hole to put your special thing in. I was talking about a toilet, cheeky! JOEL TEVALIN

Terveisiä Amerikasta - kaikki roskat samaan astiaan!

Yhdysvallat ei ole varsinaisesti ympäristönsuojelun mallimaan maineessa, mutta toisin kuin voisi uskoa, meillä suomalaisilla olisikin amerikkalaisilta paljon opittavaa. Yhdysvaltojen sydämessä, Kalliovuorten kupeessa sijaitsee neliönmuotoinen Coloradon osavaltio, josta ihmisten tahto ja innovatiivisuus ovat tehneet ympäristönsuojelun ja kestävän kehityksen edelläkävijän.

KAISA MIKKOLA

Single-stream recycling

Kaiken kierrätyskelpoisen laittaminen samaan astiaan on äärimmäisen helppoa ja yksinkertaista verrattuna siihen, kuinka täällä Suomessa lajitellaan jätteet moniin eri laatikoihin.

Yksikanavaisessa kierrätyksessä sekajäte ja komposti kerätään erikseen, mutta kaikki muu, kuten lasi, metalli, pahvi, paperi, pullot ja muovipakkaukset, laitetaan samaan astiaan. Ne kuljetetaan lajitteluasemalle, jossa magneetit erottavat joukosta metallin ja ilmapuhaltimet paperin. Suuri osa lajittelusta tapahtuu käsin, ja asema tarjoaa-kin yksinkertaista ja yhteiskunnallisesti hyödyllistä työtä suurelle joukolle työttömiä.

Meneekö tämä pakkaus paperiin vai pahviin? Vai energiajakeeseen? On tiedettävä, missä sijaitsee mikäkin jäteastia sekä osattava niiden värikoodit ja tiedettävä, mitä minnekin tarkalleen ottaen saa laittaa. Siirtyminen yksikanavaisen kierrätykseen eliminoisi lajitteluun kuluvan ajan ja vaivan ja nostaisi siten kierrätetyksi tulevan jätteen kokonaismäärää. Lisäksi se antaisi jokaiselle mahdollisuuden kierrättää jätteensä oman taloyhtiön tai lähiseudun jäteas-
tiavalikoimasta riippumatta.

Ilmaiset pyörät

Coloradon yliopisto tarjoaa opiskelijoidensa käyttöön ilmaisia polkupyöriä 48 tunniksi kerrallaan. Tavoitteena on kannustaa opiskelijoita omaksumaan terveellinen ja ympäristöystävällinen elämäntapa. Pyörien suosio onkin ollut valtava ja opiskelijat ovat säästyneet auton hankinnalta. Sen seurauksena yliopistokaan ei enää tarvitse suuria parkkipaikkoja, vaan autoille varatut alueet voitiin muuttaa vehreiksi puistoiksi.

Pyörällä on kätevää liikkua suurella kampusalueella, ajaa lounaalle ja kulkea kampuksen ja asuntolan väliä. Onpa samoilla pyörillä oltu pidemmälläkin pyöräretkillä, jopa maastopyöräilemässä vuorilla. Pidempiä retkiä varten mukaansa saa myös kypärän ja karttoja.

Yliopiston monet pyöräasemat tarjoavat opiskelijoille myös työmahdollisuuksia. Opintojensa ohella voi työkennellä oman aikataulunsa mukaan esimerkiksi huoltamassa ja korjaamassa pyöriä.

Autoille varatut alueet voitiin
muuttaa vehreiksi puistoiksi.

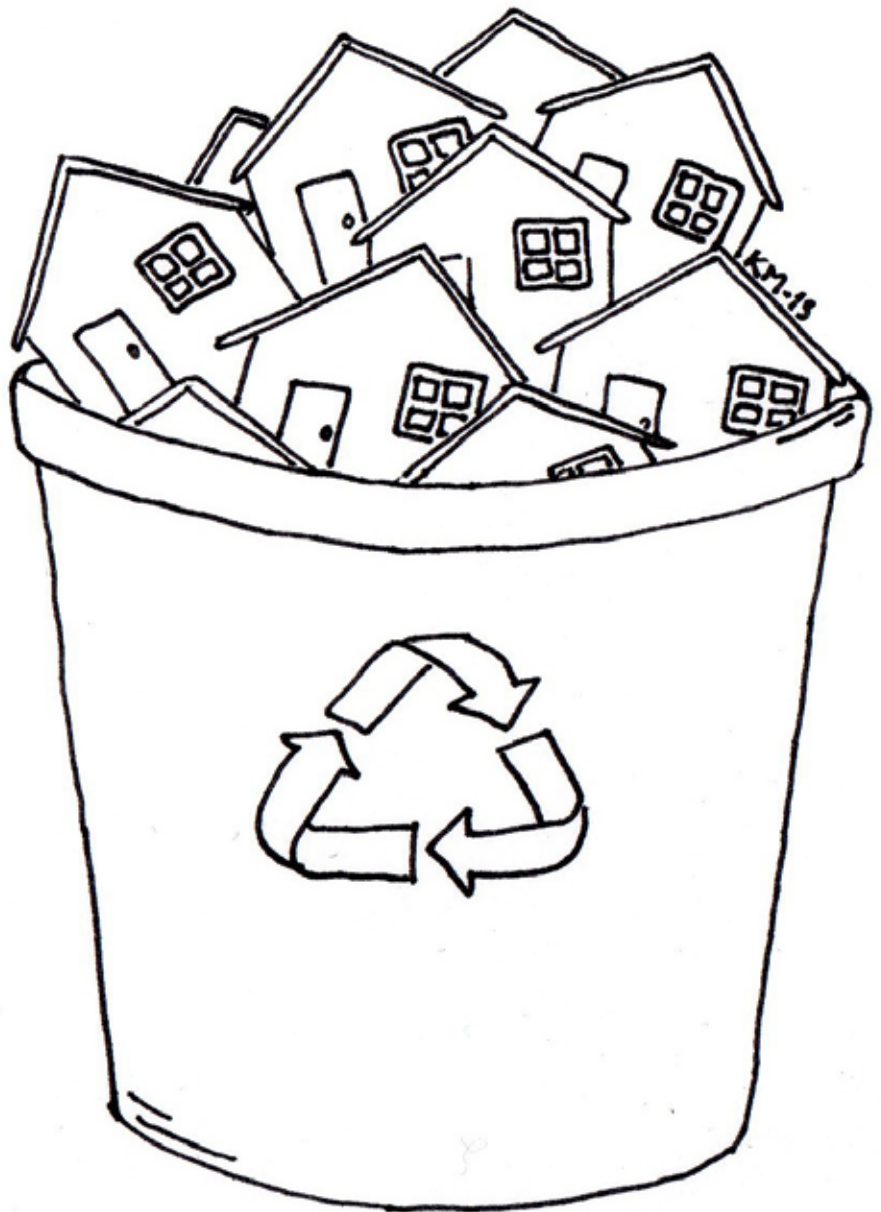
Kierrätetyistä materiaaleista rakennettu talo on ekologinen ja omaperäinen.

Talojen kierrätys

Omat pullonsa ja tölkinsä voi toki jokin kierrättää, mutta entäpä kierrättäminen vähän isommassa mittakaavassa? Suomen kaatopaikoille päätyy suuria määriä vielä aivan käyttökelpoista rakennusmateriaalia.

Coloradossa taloille on omia kierrätyskeskuksia, joihin jokainen voi viedä puretun talonsa käyttökelpoiset osat, muun muassa ovet, ikkunat, tiilet, laudat ja huonekalut. Omaa taloa rakentavat voivat puolestaan hakea sieltä rakennustarvikkeita muutamalla dollarilla ja säästää näin sekä rakennuskuluja että ympäristöä. Kierrätetyistä materiaaleista rakennettu talo on ekologinen ja omaperäinen.

Keskukset vuokraavat myös rakennus- ja puutarhatyökaluja edullisesti, ja jotkin keskukset kunnostavat ja maalaavat vanhoja huonekaluja uuteen uskoon.

Kesäni Yhdysvalloissa

Näihin sekä moniin muihin innovaatioihin tutustuin ollessani tänä kesänä Coloradossa vaihto-oppilaana. Vaihtoon pääsin Yhdysvaltain suurlähetystön ympäristöteemaisella Young Ambassadors -stipendillä, joka myönnettiin tänä kesänä 12 suomalaisnuorelle. Asuimme isäntäperheissä Boulderin ja Denverin alueella ja olikin mahtavaa päästä sisään amerikkalaiseen arkielämään.

Kahdesti viikossa meillä oli yhteisiä ympäristöteemaisia retkiä lähialueen kiinnostaviin kohteisiin. Kävimme tutustumassa mm. uusiutuvan energian laboratorioon, luomumaatilaan, sääntutkimuslaitokseen, kierrätyslaitoksiin ja Coloradon yliopistoon, joka oli mielestäni paras käyntikohde. Retket koostuivat opastetuista kierroksista ja luennoista, joilla oppi paljon uutta.

Tänä syksynä Coloradossa oli historiallisen suuri tulva, joka on saanut Suomessakin mediahuomiota. Kymmenettuhannet ovat menettäneet kotinsa, tiet ovat poikki ja sillat ja padot ovat huuhtoutuneet tiehensä. Tuntuu pahalta katsoa kuvia naapurustosta, jossa asuin, sillä kaikki on kuin tsunamin jäljiltä. Onneksi kaiken hävityksen keskellä ihmiset auttavat toisiaan pyyteettömästi ja tekevät yhteistyötä korjatakseensa kaiken ennalleen.

Turun valloitus 3.-4.5.2013

Uskonnon ja historian yhdistelmäkurssilla viime vuoden viidennessä jaksossa tutustuttiin Euroopan kulttuurihistoriaan. Ryhmä innokkaita ressuja istui tiistaisin ja perjantaisin neljään asti vuoroin Antti Kohin, vuoroin Johanna Jämsän vetämillä tunneilla. UE2 ja HI2 -kurssien suorittamiseen kuului lisäksi kahden päivän reissu historiallisesti mielenkiintoiseen Turkuun! Sanna Rantahalvari, Miina Virtanen

Perjantaina 3. toukokuuta lähti bussilastillinen ressuja ajamaan kohti länttä. Matkan aikana käytiin tiukka Turku-aiheinen tietovisa, jonka AnKo ja JoJä olivat tunnelman luomiseksi meille järjestäneet. Reissun ensimmäiset kohteet olivat Maarian ja Katariinan kirkko, joissa saimme asiantuntevaa ja yksityiskohtaista opastusta keskiaikaisista kirkkoista. Jatkoimme kierrosta Turun tuomiokirkkoon ja Turun linnaan, ja informaatiopläjäys oli valtava.

Sitä pääsimme sulattelemaan legendaariseen pizzeria Dennikseen, jossa itse David Beckham on käynyt! Loppuilta kului kaupungilla pyörien ja silloista lätkämatsia yhdessä tapittaen.

Yöpyminen tapahtui Turun keskustassa pienessä birgittalaisluostarissa, jossa saimme nähdä birgittalaisnunnien arkea. Lauantaiaamuna aamuvirkut osallistuivat aamujumalanpalvelukseen. Ennen luostarista lähtöä saimme kuulla birgittalaisten historiasta ja jokapäiväisestä elämästä luostarissa.

Toinen matkapäivä jatkui vierailulla Luostarinmäen käsityöläismuseossa sekä Aboa Vetus -museossa. Turun historia tulipaloiineen ja possunluurankoineen tuli tutuksi. Tämän jälkeen olimme vapaita valloittamaan Turkuja itseksemme ja palaamaan junalla kotiin. Kulttuurintäyteisestä reissusta jäi väsynyt mutta iloinen mieli!

The Nottingham Exchange

Last spring a group of Ressu students spent a week in Nottingham, visiting our partner school Bilborough College.

Monday the 22nd of April

Finally the day that we all had been waiting for had arrived: The day of our departure to Nottingham. After the 3-hour flight we arrived at Manchester Airport where we continued our journey to Nottingham by bus. Full of excitement we arrived at Bilborough College where our exchange partners were already waiting for us. It was the first time we all met our lovely hosts. After unpacking, chatting with my host family and watching Friends I was more than ready to go to sleep.

Tuesday the 23rd of April

In the morning I woke up wondering where I was. After breakfast tea it was time to explore the British school system and attend lessons. Then it was time for our first community work. We headed to Bilborough Community Centre where we chatted, sung and played with delightful old people. After school I went to Nottingham city centre with my host to do some shopping, get a cup of coffee from Starbucks for a snack and walk around the city. Then we met all the others and went to a lovely restaurant after which we went bowling and spent some time together getting to know each other.

Wednesday the 24th of April

After a few lessons we worked for a local charity organisation Home Hope. We were divided into two groups both of which went to do some gardening to help people with difficulties. So we took the shovels and hoes and worked hard for a good cause. After school my host and I were both exhausted and we spent the evening baking cupcakes, taking a walk in the neighbourhood and watching a movie.

Thursday the 25th of April

After attending lessons we took a bus to town and visited the Galleries of Justice which was an old courthouse converted into a museum and had many scary old dungeons. After that we went to Nottingham Castle (only some fragments left) where we enjoyed a fantastic view over the city. After a picnic lunch we walked back to the centre, did some shopping and returned to College. With my host we visited the nearby town Derby and did some shopping in a big shopping centre.

Friday the 26th of April

After our last lessons we took a bus to Wollaton Park where we saw Wollaton Hall (if you have seen the latest

Batman movie you may know it), lovely gardens, deer, golf course, a lake and exhibitions. It was lovely to walk around the vivid and colourful gardens and have a picnic. After school we went to Nottingham to do some shopping (surprise) and then we went to a Thai restaurant with the others.

Saturday the 27th of April

On Saturday we made a day trip to idyllic York. We walked around the old streets, went to see some sights (York Minster, York city walls) and did some shopping. We returned to Nottingham late in the evening.

Sunday the 28th of April

The second last day was a family day. My host family and I with a few other students and their families went to Chatsworth (Mr Darcy's country house in the latest Pride and Prejudice film). We walked around the breathtakingly beautiful mansion and its garden with waterfalls and a maze and had a picnic. In the evening we watched a film and made a sumptuous dinner.

Monday the 29th of April

In the morning we took our suitcases to school and after that we did some last minute shopping in the centre. After returning to College it was time to say goodbye to our hosts and take a bus to Manchester Airport. It was wistful to leave after such a lovely week of wonderful experiences in new places with adorable new people. Luckily, we will meet again in October, when our hosts visit Ressu.

KIA MUUKKONEN

Millainen

Bussin etuosassa istui mies. Hänellä oli silmälasit, vaaleat lyhyet mitänsanomattomat hiukset ja päällään hänellä oli siisti, tumma puku. Sylissään hänellä oli tumma pullisteleva salkku ja musta läppäri. Kun hänen puhelimensa soi, se kuulosti herätykseltä.

"Onpa stereotyyppinen toimistotyöntekijä", bussin takaosassa istuva teinityttö kuiskasi kaverilleen. "Hänen vaatteensa ja kaikki!"

"Älä nyt", tämän kaveri vastasi. "Ei ihmisiä pidä arvioida heidän ulkonäkönsä ja vaatteidensa perusteella."

"Mutta ei se ole vain se ulkonäkö, myös hänen tekemisensä ja soittoäänensä ovat niin, niin toimistomaisia."

"Mistä me edes tiedämme, onko se puhelin hänen omansa? Mitä jos se on vaikka joku firman puhelin tai jotain? Tai jos se on vain lainassa joltakulta? Tai jos se on uusi ja hän vaihtoi vahingossa sen kielen kiinaksi eikä enää löydä mistä soittoäänensä saisi vaihdettua?"

"Jos hän onkin pöllinyt sen!" tyttö huudahti juuri silloin kun bussin kaksi muuta keskustelua hiljenivät.

Kaikki kääntyivät katsomaan tyttöjen suuntaan.

"Hiljempaa", kaveri ärähti. Tyttö katsoi punaisena kenkiään. Mies tuijotti heitä hetken muita kanssamatkustajia pitempään ennen kuin käänsi katseensa takaisin eteenpäin.

"Mitä jos hän onkin oikeasti rikollinen?" tyttö kuiskasi kaverilleen. "Mitä jos hän on murhannut jonkun ja sitten varastanut häneltä sen kännykän, koska uhri oli saanut otettua hänestä kuvan ennen kuin hänet tapettiin? Jos hänellä on laukussaan verinen kirves ja joitain tyynyjä peittämässä sen kirveen muodon?"

"Kirves?" kaveri sanoi. "Minkä ihmeen takia joku murhaisi kirveellä kun voi käyttää veistäkin?"

"No, hänellä on kumminkin salkussaan jotain mikä todistaa hänen syyllisyytensä! Katso nyt miten suojelevasti hän sitä katselee!"

Koko bussi kääntyi taas katsomaan heitä.

"Hiljaa", kaveri sähähti jälleen. "Sinä nolaat meidät."

"Se on kyllä tainnut jo tapahtua", tyttö sanoi olkapäitään kohauttaen.

"Silti!"

Tyttö murahti vastaukseksi ja alkoi räplätä kännyk-

käänsä. Hetken koko bussi oli taas täysin hiljaa.

Miehen puhelin pärähti soimaan.

"Haloo!" hän vastasi. "Mahdollisesti tärkeää. Ei. Mahdollisesti kiireellistä. Missä? Selvä?"

"Lyön vetoa että tuo on jotain koodikieltä!" tyttö huudahti kaverilleen joka vastasi mulkaisulla. "He takuulla sopivat ruumiin piilottamisesta", hän sanoi sitten hieman hiljempaa, mutta kaveri ei viitsinyt sanoa mitään.

"Tärkeää ja kiireellistä", mies jatkoi puhelua. "Paketti tulossa. Missä? Selvä. Kuulemiin."

Bussi hiljeni jälleen. Sitä kesti hetken aikaa kunnes bussiin astui mies, joka istui toimistotyöntekijän viereen yhdelle bussin kolmesta vapaasta paikasta. Hänellä oli selvästi paljon kannettavaa, sillä hänellä oli kaksi reppua.

"Ehkä noissa repuissa on se ruumis", tyttö kuiskasi.

"Nyt he siis ovat rikoskumppaneita!" kaveri ärähti ja oli juuri käskemässä kaveriaan lopettamaan tämän tylsän keskustelun, kun molemmat miehet nousivat seisomaan hieman horjuen, sillä bussi ajoi juuri mutkasta. Mies antoi toisen reppunsa toimistotyöntekijälle.

"Tyttö!" toimistotyöntekijä huusi bussin yli. "Saatoit ehkä arvata, että olen ryöstänyt pankin, että rahat ovat salkussani ja että puhuin puhelimeeni salakieltä saadakseni tämän rikoskumppanini paikalle, mutta se ei tarkoita, että saisit minut kiinni! Hyvästi!"

"Tässä taitaa olla jokin väärinkäsitys", tyttö sopersi.

"Luulen, että kuulitte minut hieman väärin..."

"Ole nyt vain jo hiljaa!" kaveri käski.

Molemmat miehet ottivat repuistaan kypärät, laitoivat ne päähänsä ja reput selkäänsä. Niiden sivuista ilmesivät pienehköt suihkumoottorit. Jotkut ihmisistä kiljuivat, toiset taas yrittivät pysäyttää miehiä kun nämä laukaisivat moottorinsa ja lennähtivät ylöspäin takkien liepeet käryten.

Heidän lentonsa päättyi bussin kattoon, sillä mootoreissa ei ollut tarpeeksi tehoja, jotta miesten vauhti olisi riittänyt puolen metrin nousun jälkeen katon läpi pääseeseen. Molemmat tippuivat penkeille taju kankaalla.

Bussi ajoi tienreunaan ja joku matkustajista soitti poliisit. Kaikki, jopa se tyttö, olivat täysin hiljaa, koska kello ei ollut mitään ajatusta, joka olisi ollut mahdollista puheke sanoiksi. Mutta sentään pankkirosvot saatiin kiinni.

SOFIA SIMOLA

PINJA VUORINEN

OPKH-ESITTELYT

Ressun lukion opiskelijakunta on vaikutusvaltainen ja aktiivinen. Tässä jutussa pääset tutustumaan muutamiin OPKH:n jäseniin paremmin. Lue ja ylläty!

LAILA KETVEL, YASAMAN AYYOUBI

Vivi Mattson

Vivi Mattson on ykkönen, eli hänet valittiin hallitukseen syksyllä 2013. Hän halusi mukaan oppilaskunnan toimintaan, koska pitää Ressua kivana kouluna. Hän haluaa vaikuttaa koulun asioihin ja päästä järjestämään tapahtumia. Mattsonin mielestä OPKH:n toiminta on mukavaa ja opiskelijakunnalla on oikeaa vaikutusvaltaa. Parasta OPKH:ssa ovat ihmiset ja tapahtumat, joiden toteuttamista Mattson odottaakin eniten tältä vuodelta. Ressun lukiossa Mattson pitää eniten hyvästä ilmapiiristä ja ihmisistä, jotka ovat fiksua ja joihin on helppo tutustua.

Aaro Tarvainen

Vitaliy Gurov

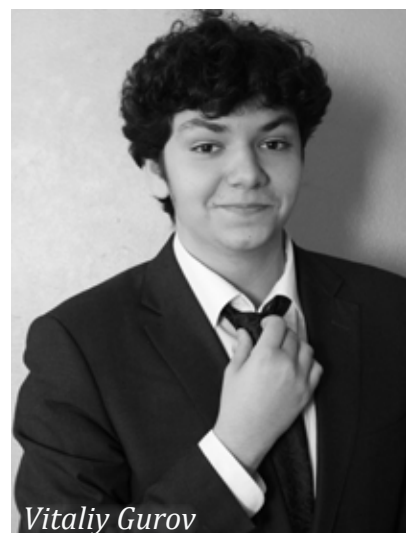
Vitaliy Gurov opiskelee Ressussa ensimmäistä vuotta, eli hänet valittiin opiskelijakunnan hallitukseen syksyllä 2013. Hän vastaa OPKH:ssa valokuvauksesta (mikä tosin näkyy vasta ensi vuonna) ja on mukana muutamassa työryhmässä. Hänen mielestään Ressussa hienointa ovat erilaiset ja sosiaaliset ihmiset. Gurov odottaa tänä vuonna opiskelijakunnan toiminnasta eniten tapahtumia, koulun parantamista ja opiskelijoiden mukavuustason ylläpitämistä. Hänen mielestään OPKH:ssa on hauskoja ihmisiä ja hyvä ilmapiiri. Parasta toiminnassa on tapahtumien organisoiminen ja yhdessä työskentely. Gurovin terveiset ressuille ovat: "Have fun. Let's make this year legen – wait for it – dary! Geronimo!"

Vivi Mattson

Aaro Tarvainen

Aaro Tarvainen on ykkönen, ja hänet valittiin opiskelijakunnan hallitukseen tänä syksynä. Hän on kampusvastaava ja huolehtii Kopin siisteydestä. Ressussa kivointa on hänestä ilmapiiri. OPKH:n toiminta on Tarvaisen mielestä hauskaa, koska siinä pääsee tekemään asioita itse ja samalla oppii paljon uutta. Hän odottaa tältä vuodelta asioihin vaikuttamista ja hauskanpitoa OPKH:ssa. Ressussa ei ole hänen mielestään mitään suurta epäkohtaa. Tarvainen tunnustaa olevansa kivennäisvesiriippuvainen ja haluaa sanoa ressuille: "Ottakaa rennosti!"

Vitaliy Gurov

Henna Joensuu

Paula Pirinen

Paula Pirinen on toisella luokalla ja aloitti opiskelijakunnan hallituksessa syksyllä 2012. Nyt hän on OPKH:n varapuheenjohtaja. Parasta OPKH:ssa olemisessä on se, että saa tuoda opiskelijoiden mielipiteet esille ja pääsee konkreettisesti vaikuttamaan. Tältä vuodelta Pirinen odottaa eniten eurovaalipaneelia ja kivoja tapahtumia. Hän on viime vuonna ollut mukana järjestämässä esimerkiksi Kulttuuriviikkoa, joulukalenteria ja kuntavaalipaneelia.

Pirisen mielestä koulun suurin epäkohta on ruokala. Sitä pitäisi laajentaa, mutta valitettavasti hanketta ei voi toteuttaa ainakaan lähiaikoina. Pirinen kertoo pitävänsä raejuustosta ja kehottaa ressuja nauttimaan pimenevistä syysilloista ja tulemaan opiskelijakunnan kokouksiin.

Emma-Sofia Luoto

Henna Joensuu

Henna Joensuu opiskelee ensimmäistä vuotta Ressun IB-linjalla. Hän aloitti OPKH:ssa syksyllä 2013 ja toimii nyt IB-, Koppi- ja tiedotusvastaavana. Hän haluaisi, että IB-opiskelijoille tiedotettaisiin paremmin OPKH:n toiminnasta. IB:llä ei kuulemma tiedetä tarpeeksi mahdollisuuksista vaikuttaa koulun asioihin. Opiskelijakunnan kokousten pöytäkirjat vain käännetään englanniksi, ja informointi jää siihen. Joensuu haki OPKH:een, koska hän haluaa olla mukana vaikuttamisessa.

Paula Pirinen

Emma-Sofia Luoto

Emma-Sofia Luoto on Ressun kakkosluokkalainen. Hän tuli mukaan OPKH:n toimintaan tänä syksynä ja on nyt bilevastaava. Hän kertoo hakeneensa hallitukseen, koska näki viime vuonna, miten ihania ihmisiä OPKH:ssa oli ja kuinka hauskaa heillä oli. Hän myös rakastaa kaikenlaista puuhastelua ja haluaa toteuttaa itseään. Tapahtumien järjestäminen ja ihmiset ovat hallituksessa ehdottomasti parasta.

Ressu toimii Luodon mielestä erinomaisesti juuri tällaisena, vaikka aina on pieniä yksityiskohtia, joita voisi muuttaa. Hän odottaa OPKH:n toiminnasta eniten yhteistä toimintaa, tapahtumia ja hyviä bileitä. Luoto paljastaa, että The Sims-kännykkäpeli on syönyt hänen sosiaalisen elämänsä. Resseille hän haluaa sanoa: "Olette ihania ja elämä on ihanaa!"

Simo Nuuttila

Simo Nuuttila on Ressussa toisen vuosiluokan opiskelija ja on toiminut opiskelijakunnan hallituksessa yhtä kauan. Aluksi hän toimi sihteerinä ja nyt puheenjohtajana. Nuuttila kertoo, että viime vuonna OPKH:ssa hauskinsa on ollut kulttuuriviikon toteutus, sillä se on onnistunut hyvin. Tänä vuonna kulttuuriviikon ohella toteutuslistalla on myös Eurovaalipaneeli, jota hän odottaa innolla.

Onko koulussamme jokin epäkohta, johon erityisesti haluat tehdä muutosta? - Olemme pyrkineet parantamaan tiedotusta, jotta opiskelijakunnan jäsenet olisivat aktiivisempia. Ja ovat tervetulleita myös osallistumaan kokouksiin!

Alusta pitäen hauska alkaneen haastattelun päätti Nuuttilan mahtava yksittäistapausta koskeva kommentti: - Turun kerma on hyvää! Ja sen kruunasi eräs toinen hallituksen jäsen, joka paljasti, että Nuuttila juo kuohukermaa suoraan purkista.

Mutta ymmärtääksemme kyseessä on vain yksittäistapausta.

Lilja Aaltonen

Jessica Salminen

Jessica Salminen opiskelee nyt kolmatta vuotta Ressussa ja on siis abi. Hänet valittiin OPKH:een vuoden 2012 keväällä. Hän on tehnyt opiskelijakunnan hyväksi paljon kaikenlaisia ja toiminut Koppi-vastaavana ja rahastonhoitajana. Tänä vuonna Salminen on bilevastaavaa ja osallistuu monen tapahtuman järjestämiseen. Hän haluaisi myös muuttaa Ressen ruokala-asiaa ja kertoo taistelevansa sen puolesta.

Salminen pitää opiskelijakunnan hallituksessa olemisesta, koska siellä pääsee tekemään asioita ja olemaan aktiivinen. Hänen mielestään on hienoa nähdä, että koulussa kaikki on niin kuin hän itse haluaisi. Kuten muutkin OPKH:n jäsenet, myös Salminen pitää vaikuttamisen mahdollisuutta tärkeänä. Salmisen kaverit kertovat, että "Jessica hoitaa kaiken ja tietää, missä bileet ovat". Hän paljastaa kuitenkin yhden heikkoutensa: hän on huono keittiössä.

Simo Nuuttila

Lilja Aaltonen

Lilja Aaltonen on toisen vuosiluokan opiskelija, ja toimii hallituksessa ensimmäistä vuotta. - Koska ykkösellä en uskaltautunut vielä hakea mukaan, Lilja naurahdaa. Liljan vastuualueita ovat blogi ja IT-asiat, mutta koulun blogia päivittelee myös edellisen hallituksen jäsen Miina Virtanen. Lilja toimii myös vanhojen toimikunnassa.

- Vuosi on lähtenyt tosi hyvin käyntiin! Simo vaikuttaa tosi hyvältä puheenjohtajalta ja uuden hallituksen kanssa tulee olemaan varmasti hauskaa! Lilja fiilistelee.

Ruokala-asioita lukuun ottamatta epäkohtia Liljalle ei tule mieleen. - Mutta tosi kiva juttu oli saada lokeroita koululle, kun niistä on ollut jo pitkään puhetta, hän jatkaa.

Haastattelun lopussa saimme selville Liljan rohkeista puolistia, kuten benji-hypyistä 500 metrin korkeudesta!

Jessica Salminen

Milloin abit syö?

**"Millon abit syö?" "Yksitoista nolla nolla!" "Milloin te syötte?" "Yksitoista kolmekymmentä!"
"Missä abit syö?" "Abipöydässä!" "Missä te syötte?" "Nurkassa!"**

Nurkassa, portailla, seisaaltaan ja vaikka katossa. Ressun ruokala on auttamattoman ahdas, kärsimys alkaa jonossa ja päättyy paikanmetsästykseen.

Mutta hetkenen: Eiväthän nämä ole ykkösiä! Tuossa pöydässä istuu tyhjinä lautasineen joukko iloisesti metafysiikasta rupattelevia abeja ja vähän kauempana samanlainen porukka kakkosia. Voihan muumi. Ei auta muu kun tuijottaa hetki ja lähteä etsimään kotoisaa porrasta. Pikku ykkösen on taivuttava vallitsevan, kuvitellun ryhmäpaineen ja ruokalan melun alla.

Hetken ärtymystä puituani ymmärrän, mikä mättää. Ahaa-elämys vaatii hajamielisen kurkkauksen Reittioppaaseen, sivulle jossa luetellaan ruokailuajat, tai pikemminkin niiden alkamisajat. Mitään loppumisajankohtaa ei ole, paitsi kun keittiön väki patistaa ulos tai satut olemaan tunnollinen ressu ja menet ajoissa tunnille. Missään en ole kuullut puhuttavan päättymisajoista, mutta kyllähän ne totta kai ovat olemassa. Ja vaikkeivät olisikaan, luulisi jokaisen osaavan väistää kunnioituksesta toisia kohtaan.

Sen lisäksi, että abit ja kakkoset saavat syödä muita aikaisemmin, heillä on vastuu, velvollisuus ja oikeus myös poistua tulevien oppilaiden tieltä yhtä lailla määrättyyn aikaan, osattava se on rivienkin välistä lukea. Näin välttyttäisiin meille ykkösille ja mahdollisesti myös kakkosille aiheutuvalta mielipahalta ja jäähtyneiltä kalapuikoilta.

Onneksi tunnelin päässä on valoa. Ihanainen OPKH:mme on alkanut valvoa ruokailujen sujumista ja suureksi ilokseni jopa muistuttanut väistämisvelvollisuudesta aamunavauksessa. Toivon, että kaikki ottavat tästä kampanjoinnista opikseen. Me ykkösetkin toivon mukaan muistamme sen hamassa tulevaisuudessa, jolloin saamme syödä yksitoista nolla nolla.

NEITI UNO

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

"Laittakaa tän tehtävän kohdalle huutomerkki, kun se on niin mukava tehtävä."

"Jos ne löysää sitä laudaturpäättä, niin löysätköön."

"Tällä on paljon kimmoa ja tällä ei ole yhtään kimmoa."

"Jos te haluatte olla ihan sekoboltseja tässä asiassa, niin kattokaa kirjasta noi sivut."

Kuuntelu: Thank you.
Opettaja: You're welcome.

"Jos yrität jakaa nollalla, sut lähetetään Norssiin."

"Funktio on näköjään kasvava... Ja aika villisti kasvava!"

"Minulla on erittäin läheinen kiintymyssuhde monisteisiin."

"Ruvetaan kampanjoimaan tän kaavan puolesta. Facebook, Twitter...#muuttuvaliike."

"Stalin ei ollut vuonna 1956 enää kovin hyvissä voimissa. Tai siis ei ollut hengissä."

"Renessanssipaavit oli pedofiilejä."

"...Taliban, jonka arveltiin piilottelevan Obamaa..."

"Täällä jossain on se ufomies, joka on juonu limskaa..."

"En oo mitään ottanut. Oikeesti! Siis tänään. Mähän oon täysikänen."

"Kokeesta saa poistua kello 12. Ressu ei niin tee! Teette sen kokeen kunnolla!"

"Noidat lisääntyivät runsaasti eskiajalla 1400-luvulta lähtien."

"Valtiohan on jonkinlainen Robin Hood. Joiltain otetaan, ja joillekin annetaan."

"Jaa jaa... nyt se moottorin myyjä on soittanut mulle yhdeksän minuuttia sitten."

"Sain muuten hyvän arvosanan siitä tentistä, kun opettelin ulkoa. Mutta älkää te tehkö niin, siinä ei opi mitään."

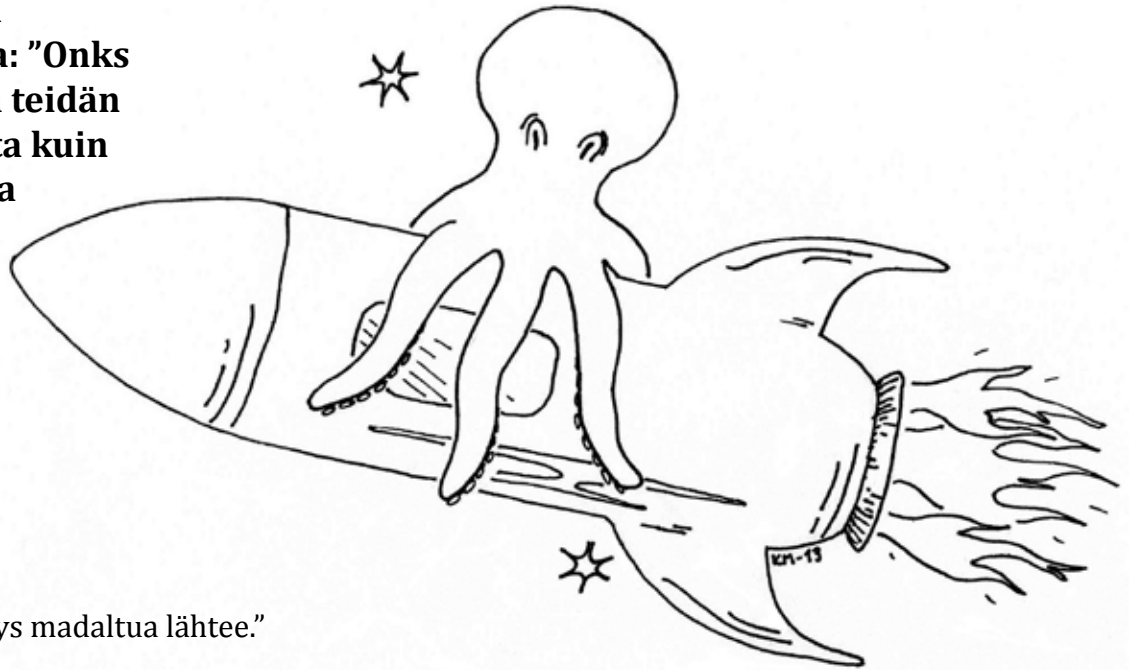
"Sit on olemassa myös viina-allergia. Ei kumminkaan suomalaisilla kovin yleinen."

"Mikäs täällä on? Ai, se on pöllö. No se toivottaa teille nyt onnea."

**Puhetta
skeittilaudoista: "Onks
tää lähempänä teidän
arkikokemusta kuin
mustekalat ja
raketit?"**

"Pitää kerätä
vähän näitä kyniä
tosta lattialta,
etten joudu taas
sairaslomalle."

"Sitä kautta kynnys madaltua lähtee."

"Oliko keskiaika pimeä? Toisaalta
oli, toisaalta ei. Ihmisiä kuoli
paljon, mutta toisaalta jokainen
kuoli keskimäärin vain kerran."

"Tehtävänanto on
poskettoman sotkuinen."

"Mun veneen moottori on rikki.
Se maksaa sikana! Ja painaa
kuussataa kiloo!"

"Esim. miksi seinää päin
juokseminen sattuu? Liittyy
kyllä aiheeseen."

"Täähän oli lyhyt tehtävä. Toi 21 sen
sijaan oli ihan sietämätön."

"Muiden maiden
hallitsijat eivät
halunneet giljotiiniin
leikkimään
päänpyörimisleikkiä."

(Ukkonen jyrisee)
Opettaja: "Die Deutschen
kommen!" (Saksalaiset tulee!)

"Tää sit kuuluu siihen
sarjaan, kun 'älä kokeile tätä
kotona'"

Käytävältä kuuluu kiljaisu. Opettaja avaa oven
ja huutaa käytävään: "Hei, mun 35 opiskelijaa
huolestu. Onks kaikki hyvin?"

Käytävältä kuuluu: "Mä haluan pois täältä!"
Opettaja sanoo puikkelehtien vastahakoisesti
ovelle: "Laitetaan ovi kiinni..."

Opettaja: No, yllättykö hän?
Oppilas: Joo, hän sai melkein
sydärin.
Opettaja: Hyvä...

"Siin on pelottavan paljon valtaa
ku saa ihmiset lukeen omia
kirjojaan ja viel luulemaan et se
kaikki on totta."

"Siinä näitte, kuinka George W.
tyhmempi sanoi..."

"Se tilanne kun vahtimestari
tulee kysymään, miksi täältä on
palanut sulake."

"Ja tässä on vasemmistoliiton
tyypillinen kannattaja
(näyttää kuvan). Hän on
ääh."

"Toivotan onnea, vaikka sillä
ei valitettavasti pärjää."

"Saksalaisilla on joku
ihmeen fetissi kaikenlaisiin
lomakkeisiin."

"Hermosolut toimivat
nopeasti...niin teidänkin
tulee toimia."

"Kirjoittakaa sitten palautetta,
että voin tehdä ensi kurssista
vielä paremman. Tai sitten teen
siitä huonomman ja te voitte olla
onnellisia, kun teillä oli parempi
kurssi."

Opettaja: Luetelkaa sairauksia.
Miten monta tuli?
Oppilas 1: Kymmenen.
Opettaja: Sairasta porukkaa.
Oppilas 2: Viisitoista
Opettaja: Vielä sairaampaa.

